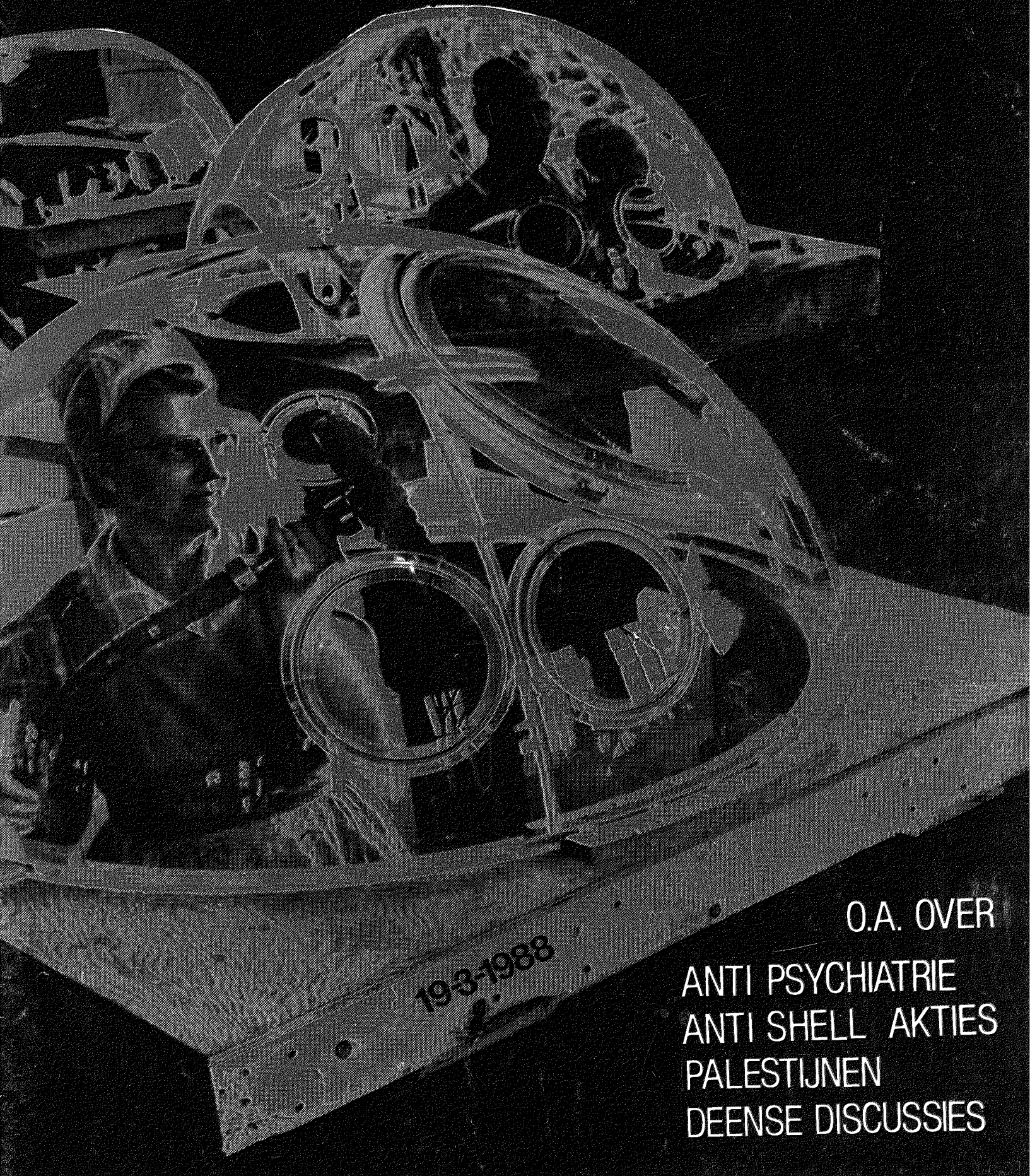

DE ZWARTE

NR 97

225

19-3-1988

O.A. OVER
ANTI PSYCHIATRIE
ANTI SHELL AKTIES
PALESTIJNEN
DEENSE DISCUSSIES

kolofon

Inhoud

Kopy naar postbus 10233 in Den Haag. De mensen die de Zwarte samenstellen zijn bereikbaar op dins- en woensdag via telefoonnummer 070-892098 en de rest van de week via de postbus. Aboos thuisgebracht kosten f12,50 per 200 paginaas. Postaboos en instellingen betalen het dubbele. Politieke gevangenen krijgen hem/haar natuurlijk gratis zolang hun gijzeling duurt. Stort gul en onbeschoft (maar minimaal het vereiste) op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte, in Leiden.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten:
Delft-wereld winkel-kraakkroeg, Rotterdam-Van Gennep-Krities Boekwerk-Kraakkroeg, Dordrecht-De Zwarte Zaag, Sittard-Katasrofe, Nijmegen-De Klinker, Den Haag-De Roode Hond-Ruward-Brullend Breekijzer-Koffiehuys Blau Weert-kollektieve boekhandel, Arnhem-Info Winkel, Eindhoven-Vredeswinkel, Den Bosch-Den Duvel, Beverwijk-De Lynx, Groningen-6-8-9, Haarlem-Agora, Utrecht-De Rooie Rat, Wageningen-De Uitbu, Amsterdam-Slagerzicht-Port Van Sjakoo-Athenaeum-Kraakkroegen, Leiden City-Marifest-Wereldwinkel.

- 1.sloeg je net om
- 2.kolofon
- 3.ge-Hackney
- 4.Hachney,korte berichten
- 5.korte berichten
- 6/7.Sharpville zes,korte berichten
- 8/9. ooooooo
+++++++
- 10/11.S-hell pompen gesloopt
- 12.reaxie op Shell-pompen
- 13/14.anti-Shell debat Denemarken
- 15.repressie Denemarken
- 16/17.Z-Afrika en Deens VerZ
- 18/19.reaxie op Volksopstand
- 20/22.gekonkel in Londen '44-45
- 23/27.Palestijnen
- 28.boycot van israëlies voedsel
- 29.volksopstand!!!!
- 30/31 wie dit leest is gestoord?
- 32.A-G-E-N-D-A

ONTRUIMINGEN in HACKNEY!

De krakers van het Stamford Hill Estate kregen van de kit en de gemeente te horen dat ze 29 febr. of 7 mrt. ontruimd zouden worden.

Stamford Hill Estate is een blok van 11 grote flats waar 200 van de 800 flats gekraakt zijn en de meesten sowieso geen huur betalen.

Op 29 febr. bleef de ontruiming uit, maar de kit arresteerde wel 2 wachtlopers. Eén van hen is opgescheept met een aanklacht voor het gebruiken van een dodelijk wapen. Het mes dat de arrestant bij zich had is door de kit tussen zijn bezittingen gestopt! (waarschijnlijk 3 of 4 jaar in de bak) De andere heeft een aanklacht voor het vernielen van een kattenwagen. Hij heeft een boete van £20.00 en een jaar voorwaardelijk gehad. Ze zijn alletwee gearresteerd voordat ze vrijkwamen.

De ontruiming bleven uit tot 9 maart. Tijdens de ontruiming zijn 2 mensen gearresteerd. Eén heeft 2 jaar voorwaardelijk gekregen wegens 'obstruction' (tegenwerking). Alle gekraakte flats behalve 1 gezin zijn ontruimd. Er zijn echter ook flats 'by mistake' ontruimd.

Dinsdag 8 maart heeft de gemeente lijsten met adressen uitgedeeld die hoorden bij het 'flat-share' plan dat bedoeld is om jonge mensen aan huurhuizen te helpen.

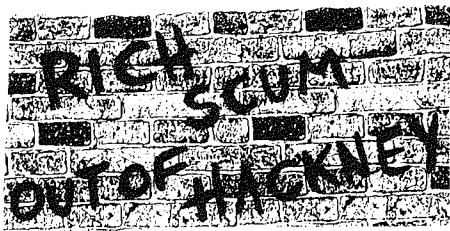
De meeste adressen zijn gecheckt en de meeste bleken of al bewoond of al gekraakt te zijn. Van een paar bruikbare adressen weigerde NALGO, een grote vakbond waarvan veel ambtenaren lid zijn, de sleutels te geven. De Council Housing Chief had het recht niet om deze mensen herhuisvesting te beloven. Er zijn namelijk kilometerslange wachtlijsten compleet met urgentiebewijzen en inschrijfstops. 15 mensen zijn wel geherhuisvest maar van de 200 zoveel is dat ook niet echt fantasties.

2 gezinnen zijn in bed & breakfast gestopt. Dit kost de gemeente veel poen en is slecht wonen.

Op woensdag 9 maart na de ontruiming wilde een aantal krakers naar een kraakpand tegenover het stadhuis gaan, maar de kit liet niemand naar binnen gaan. Die avond was er een gemeente vergo in Hackney. Een paar krakers die op de publieke tribune zaten hebben de 'housing chief' in elkaar gemept. Hierbij zijn 5 mensen gearresteerd waarvan er 1 een aanklacht voor het beledigen van een kit heeft gekregen.

De meeste mensen zijn nu dus dakloos en de kit in Hackney houdt de boel in de gaten voor het geval ze weer iets proberen te kraken. Het overgrote deel van de ontruimde flats staan nu te koop. Dit bewijst dat de Labour-gemeenteraad, die de Thatcher people er altijd van heeft beschuldigd goedkope gemeentepanden te verkopen, nu dus zelf precies hetzelfde doet. Iets waarvan zij altijd gezegd hebben het nooit te doen omdat zij het huizentekort aan zouden pakken door goedkope nieuwe huizen te bouwen.

POLITICAL BULLSHIT natuurlijk!

Na de ontruiming heeft de Hackney Housing Action group de volgende verklaring doorgegeven:

At 4am Monday 7th of March burning barricades were erected by 300 squatters on the Stamford Hill Estate. This delayed the eviction of a 100 squatted flats. For 2 days the estate was a no go area for pigs and bailiffs. But at 10am on Wednesday 9th of March 600 riot police, 100 bailiffs and 300 councilworkers(?) invaded the estate. Over 250 people including families and children were evicted. That Evening the housing chief was beaten up inside Hackney townhall by 50 squatters.

Om 4 uur 's morgens maandag 7 mrt zijn brandende barricades opgeworpen door 300 krakers in het S.H. Estate. Dit heeft de ontruiming van 100 gekraakte flats 2 dagen vertraagd.

Twee dagen lang was het verboden terrein voor katten en deurwaarders.

Maar woensdag 9 mrt. was er een inval van 300 M.E.ers, 100 deurwaarders en 300 gemeentewerkers(?).

Meer dan 250 mensen, waaronder gezinnen en kinderen, zijn ontruimd. Die avond is de wethouder van volkshuisvesting in het gemeentehuis in elkaar gemept.

DESCENT HOMES FOR ALL!!!!!!
Hackney Housing Action Group

Attacking the homeless —blaming the squatters

Hieronder nog wat aanvullingen op het Hackney stuk.

De deelgemeente Hackney speelt een heel gemeen spelletje, omdat er meer dan 25.000 woningzoekenden zijn is de lijst voor woningzoekenden afgeschaft. Tevens is het gemeentekantoor voor woonruimtezoekers alleen nog op afspraak te bereiken. Teveel mensen die met klachten kwamen op het spreekuur zijn hier waarschijnlijk de oorzaak van.

De hele bedoeling is dat het aantal bed en breakfast gezinnen voor 1 april omlaag is gebracht. Hiervoor wordt alles gedaan, iedereen de krakers, huurders, gemeentebambtenaren lijdt hieronder. Degene die hier binnen de gemeente verantwoordelijk voor wordt geacht is Brynly Heaven hoofd woonruimtezoekers. Hij is er erg op gebrandt, de krakers uit Hackney te krijgen. Dit komt hoogstwaarschijnlijk voort uit het feit dat zijn huis enige tijd geleden is aangevallen door mensen van Class War. Eén van z'n collega's noemde hem in een interview naar aanleiding van het gebeuren "een dik en irrationeel mannetje".

Het zijn niet de krakers die er voor zorgen dat lege woningen niet verhuurd kunnen worden. Het is massamanagement incompetentie en het falen van het softe linkse gemeentebestuur in "hun strijd" tegen de wooncrisis.

In Hackney staan ongeveer 1200 woningen leeg. Daarnaast zijn er zo'n 850 bread en breakfast gezinnen.

De twee dagen voorafgaand aan de ontruimingen zijn op zich vrij rustig verlopen. Er waren veel speculaties over hoe het kwam dat er twee dagen lang een no-go area was. Sommigen dachten dat de splitsing binnen de gemeente (labour) een onderhandelingspoging had veroorzaakt. Anderen dachten dat de politie bang was. Dit naar aanleiding van de arrestaties maandagochtend. Op het moment dat deze mensen gearresteerd werden was iedereen de toegangswegen tot "het estate" aan het barikaderen. De politie vond zichzelf opgesloten en er stonden binnen notime bussen voor kit om "het estate". Die waren echter binnen een half uur weer verdwenen.

De twee dagen wachten op de ontruiming waren vermoeiend. Er waren (vond ik) slechte afspraken gemaakt voor wat betreft perskontakten en omdat bijna iedereen konstant wakker was, waren er tijdens de eigenlijke ontruiming te weinig mensen fit. Te moe om nog de afgesproken prikakties (met verf e.d.) te doen.

Een grote domper was ook de vergadering op dinsdag avond. Er zou gepraat worden over het al dan niet opruimen van de barrikades. Maar omdat iedereen te moe was en er teveel mensen waren die door elkaar heen liepen te bleren zijn de barikades blijven staan, en is er verder niks besloten.

Maar lang niet alles was zo negatief, de huurders die bijna allemaal achter de krakers stonden, vakbondsleden die tijdens de ontruiming kollega werklui in de zeik zetten. Voetballen op de binnenplaats, veel pers, koffie en thee zorgden ervoor dat ondanks de dreigende ontruiming toch een gezellige sfeer was.

MOLLEGANGEN IN ARNHEM.

In de nacht van 14 op 15 februari hebben we garage 'de Moll' gekraakt. We zijn nu hard bezig met het bewoonbaar maken van het hoofdgebouw. Er is ruimte voor zo'n 12 mensen. Verder is er ruimte voor een garagekollektief, oefenruimte voor bands en tejjater, een kafé annex restaurant, concertkelder en twee hallen voor incidentele grootschalige evenementen. Kortom wat we altijd wilden: ruimte en goedkoop. Boven-dien is het mooi, heel mooi. Op grond daarvan zijn we nu een procedure begonnen om de sloop tegen te houden. Het zal de komende maanden spannend zijn maar perspectief heeft het zeker. Er is veel steun van de buurt en 'aktievoerders vanachter de schrijftafel'. Zij (en wij ook) zien het niet zitten als de Velperweg verder verprutst wordt met kantorenkolossen en kolosjes à la AKZO en Ahrend. Wij gaan het Kultuurverprutsend beleid van de gemeente Arnhem eens flink voorzien van Mollegangen. Ook leuk is dat eigenaar en projektontwikkelaar Gerrit-

sen uit Renkum geen onbekende voor ons is. In Wagenin-gen is er een soort gelijke situatie rond de 'Pudoc' (vandaag 6 jaar gekraakt) en eerder heeft Gerritsen (illegaal de Menthenberg met inzet van de GBO) in Arnhem gesloopt. Let op de benefiet concerten binnenkort, en als je nog bouwma-teriaal (glas, hout, cv, elek-tra) hebt liggen laat het ons weten. Bel daarvoor 08370-17865 of 085-635559

ciao, de Mollies.

NEWROZ-NEWROZ-NEWROZ

De NEWROZ is de viering van het Koerdisch nieuwjaar en tegen de viering van het verzet tegen onderdrukking en voor onafhankelijkheid. Deze viering vindt plaats op 21 maart, het begin van de lente. 612 jaar v. chr. werd Koerdische onafhankelijk van het Assyrische rijk. Nu 2600 jaar geleden werd die vrijheidsstrijd ook gevierd toen Kawa de fascistische koning Dehag ont-hoofdde; de slavernij was over-bij en de vrijheidsstrijd in voor-M-0 ging verder. Symbool van dit feest is het vuur. Toen Maslun Dogan op 21-3-'82 lid van de PKK, in zijn cel vuur maakte voor de newroz werd hij opgehangen, in Dyrar-bakir. Hij strijdde voor de vrijheid van Koerdistan. Op 21-3-'85 werd het vrij-bevrijdingsfront Koerdistan op-gericht, de ERNK. Op 16-4-'88 wordt in Den Haag de Newroz gevierd als dag tegen onderdrukking en kolonia-lisme in Amicitia, Westeinde 15 Den Haag. Info over busvertrek uit A'dam en Arnhem: 020-834767

CAFE DE **overkant**

IN WAGENINGEN

De Overkant moet dicht. Met terugwerkende kracht zijn wij per 1 maart formeel gesloten. De sociale dienst heeft haar oordeel geveld. Het enige alternatief zou nog zijn dat al het barwerk betaald zou gaan worden, wat gelijk met zich meebrengt dat er geen ruimte meer is voor politieke en kulturele activiteiten en giften. Als het aan de sociale dienst ligt is daar dus geen ruimte meer voor in Wageningen. We gaan wel weer thuis zitten met onze handen strak over elkaar, wachten tot we weer ingepast kunnen worden in het arbeidsproces, desnoods met een klote baan. Je zal maar maatschappelijk zinnig werk gaan doen. Wij willen niet werken volgens dit arbeidsethos, en zoeken naar waardering voor wat hier gebeurt. Verder vechten met die 500.000 werklozen waar definitief geen plaats meer voor is. We hebben geen ruimte voor betaalde banen en we willen er ook geen ruimte voor maken. We laten het hier natuurlijk niet bij zitten, we blijven gewoon open en gaan kijken hoe we dit alles het hoofd kunnen bieden. Zonder baan zijn er ook mogelijkheden om maatschappelijk zinnig en actief bezig te zijn, creativiteiten te ontplooiën en een identiteit en zelfvertrouwen op te bouwen. De Overkant wordt 'illegaal', dus iedereen blijft welkom, behalve sociaal-rechercheurs. Wij zullen alles aangrijpen om die te misleiden, het werk onmogelijk te maken en in ieder geval buiten de kroeg te houden. Wie meer wil weten (behalve voornoemde rechercheurs) of mee wil denken hoe we verder kunnen gaan kan altijd contact met ons opnemen.

Met onze handen diep in de zakken organiseren we de komende tijd vooralsnog verscheidene dingen. (Zie hiervoor de agenda van deze Zwarte).

Giften in januari en februari: X min Y beweging, verzet van de Aborigines, Ultimatum (werkgroep voor Midden en Latijns Amerika), Amok voor de aanschaf van naslagwerken. Amihan (Filippijnse boerinnenorganisatie) en de Angola Werkgroep voor de ondersteuning van vluchtelingen.

verleden al aanleiding geweest voor extreem rechts om alle in Nederland wonende buitenlanders als potentiële moordenaars en misdadigers te bestempelen. Middels racistiese pamfletten en uitspraken werd de haat tegen buitenlanders aangewakkerd en een rigoreus uitwijzingsbeleid bepleit. Ook deze kranslegging van de CD beschouwen wij als een provocatie, die niet onopgemerkt voorbij mag gaan. Vandaar deze oproep voor een vergadering op donderdag 24 maart 20.30 uur Oranje Plantage 1 Delft.

HAVELTE

Volgens E. zijn het genaturaliseerde Vietnam-veteranen die je steeds weer tegenkomt. De ene keer denk je: "Oh die komen uit Roermond". De volgende keer: "Die komen uit Broek op Langedijk". Maar het is gewoon steeds weer het zelfde zootje psychopaten dat een M.E. uniform (met plaatsnaam op de mouw) aanheeft. Of hebben ze toch echt in elke buurt van die idioten? Hoewel het de bedoeling was dat de plek geheim was, is het waarschijnlijk toch uitgelekt. Er is een draaiboek gesignaleerd en er waren twee bekende stillen uit Woensdrecht ter plekke. Ik was lang niet geweest en het was wel weer raak. Er waren circa zeventig mensen. De M.E. (uit Apeldoorn) hakte vrolijk op de blokkade in, prikte in je kruis & in een oog (drie hechtingen). Denk ook niet: "Die politiehond ziet er wel aardig uit." Hij was goed voor verschillende beten (nog drie hechtingen). En we deden echt NIX, alleen maar op de grond zitten! Balans: zes hechtingen en drie arrestaties (eind van de middag vrijgelaten) en natuurlijk een hoop blauwe plekken enzo. Ohja en er is een politiepet gejat!

Albert Heyn is de grootste afnemer van de melkunie. Bij de Melkunie wordt een fascistisch personeelsbeleid gevoerd. De Melkunie in Amsterdam heeft in januari een Marokkaan ontslagen die voor betere arbeidsvoorwaarden opkwam.

Albert Heyn gaat, ondanks oproepen tot boycot, door met het verkopen van producten van bedrijven die belangen in Zuid Afrika hebben. Zo verkopen ze Nutricia en producten van Unilever zoals Omo, Blue Band, Brio en Colgate (Colgate tandpasta wordt gemaakt in een Unilever-vestiging in Durban (Zuid Afrika)).

Albert Heyn is een grote supermarkt die kleine zelfstandigen weg concurrenceert.

De vestiging in de Kerkstraat is gekozen uit solidariteit met de actiegroep "Sloop liever het grootwinkelbedrijf". Deze actiegroep protesteert tegen de sloop van oude panden voor de bouw van kapitalistische winkels in Huizen.

ALBERT HEIJN

FASCISME KLEEF T AAN (DE MELK VAN) ALBERT HEYN

Vannacht, van 8 op 9 maart zijn er bij Albert Heyn in Huizen een aantal ruiten ingeslagen.

CD

OPROEP VERGADERING

Dinsdag 5 april zijn de Centrum Democraten van zins een kranslegging te organiseren bij kafeé het Koetsiertje te Delft (tegenover het station). In dit kafeé werd 5 jaar geleden door een in Turkije geboren persoon een aantal personen doodgeschoten. Deze, op zich ernstig gewelddadige, gebeurtenis, is in het

Redt de Sharpeville Zes

Op 1 december 1987 werd het doodvonnis tegen 6 inwoners van Sharpeville (Zuid-Afrika) bekrachtigd.

Alleen gratie kan hen nog redden van de strop.

DE VEROORDEELDEN

In de Pretoria Maximum Prison wachten zes zwarten op de voltrekking van het doodvonnis dat op 13 december 1985 tegen hen werd uitgesproken. Onder hen de eerste zwarte vrouw die om een een politieke reden de doodstraf heeft gekregen.

De Zes zijn:

- Oupa Moses Diniso (30)
- Reid Malebo Mokoena (23)
- Duma Joshua Khumalo (26)
- Francis Don Mokhesi (28)
- Mojalefa Reginald Sefatsa (32)
- Theresa Ramashemola (26)

Aan twee mede-beschuldigden werd 8 jaar gevangenisstraf opgelegd:

- Motseki Christiaan Mokubung
- Motsiri Gideon Mokoena

DE VAAL OPSIAND

De Sharpeville Zes zijn de eerste ter dood veroordeelden als gevolg van de massale volksofstand in de Vaal-driehoek, waarin Sharpeville en andere zwarte woonsteden zoals Sebokeng gelegen zijn.

Deze opstand begon in september '84 als protest tegen plotseling aangekondigde huurverhogingen. Het uitroepen van de noodtoestand die tot vandaag de dag voortduurt, is het direkte gevolg van de Vaalopstand.

De huurverhogingen zouden ten goede komen aan de zwarte gemeenteraadsleden, die door de bevolking als collaborateurs van het blanke minderheidsregiem gezien worden. De toch al arme bevolking zou nog meer moeten gaan betalen voor de krotten, waarin ze gedwongen zijn te wonen.

Tijdens een van de vreedzame demonstraties opende de hulp-burgemeester van Sharpeville, Jacob Dlamini samen met zijn lijfwacht het vuur op de menigte. Er vielen doden en gewonden. Zij moesten hun laffe daad met de dood bekopen: de woedende menigte stak het huis in brand en doodde Dlamini en zijn helper. Het feit dat zij over vuurwapens beschikten, bewijst al hoe bewust zij zich waren van hun verradersrol.

HET PROCES

Het proces en de gang van zaken eromheen, zijn een aaneenschakeling van schendingen van de meest elementaire rechtsbeginselen en bewijzen dat het regiem niet geïnteresseerd is in 'recht', zelfs niet in hun eigen recht. Het gaat er alleen maar om een systeem van medogenloze uitbuiting van de zwarte bevolking te handhaven, waarbij men er niet voor terugschrikt bondgenoten te zoeken onder de zwarte bevolking.

De Zes werden gemarteld met elektro-shocks en van Theresa werd een arm gebroken toen ze zich beklaagd had over haar bewakers.

De getuigenverklaringen waren afkomstig van anonieme getuigen. Een van hen verklaarde later dat hij gedwongen was zijn belastende verklaring tegen twee

van de zes af te leggen.

Drie van de aangeklaagden waren niet eens aanwezig op de plaats waar Dlamini gedood werd. Zo zat Francis Mokhesi, die prof-voetballer is, thuis met een beenblessure.

Dit alles nam niet weg dat de Zes ter dood veroordeeld werden en sedert december '85 in de dodencel zitten.

HOGER BEROEP

Na bijna 2 jaar wachten in de dodencel diende in november '87 eindelijk het hoger beroep. De uitspraak kwam op 1 december. Voor iedereen die zich voor de Sharpeville Zes had ingezet kwam de uitspraak toch als een schok. Het vonnis bleef gehandhaafd. Alleen gratie kan de Sharpeville Zes nog redden van de strop.

PETITIE

Het Azaniakomité had al eerder een petitie aangeboden aan de nederlandse regering met het verzoek een officieel protest in te dienen bij de

zuid-afrikaanse regering. Talloze organisaties ondertekenden mede; o.a. Amnesty International, P.P.R., PvdA, X-Y Beweging Cineclub Vrijheidsfilms., IKVOS, PaX Christie. Met een handtekeningenactie, die door duizenden werd ondersteund, werd dit verzoek kracht bijgezet. De regering weigerde in dit stadium een officieel protest in te dienen. Men wilde eerst het Hoger Beroep afwachten, alhoewel de ervaring heeft geleerd dat het dan meestal te laat is. Ook organiseerde het Komité talloze protestbijeenkomsten in o.a. Amsterdam, Rotterdam en Breda waar Joyce Mokhesi, de zuster van een der ter dood veroordeelden, sprak. Ook nam het Komité deel aan een demonstratie bij de zuid-afrikaanse ambassade in Den Haag, georganiseerd in samenwerking met IKVOS en PaX Christie. Leden van het Komité schreven brieven aan de gevangenen en hun familieleden envroegen anderen dat ook te doen.

STEUN HET VOLK VAN AZANIA

Op nieuw heeft het fascistiese regiem van Zuid-afrika gemeend door middel van politieke moord op zes zwarte onschuldigen de eigen bevolking een slag in het gezicht te moeten toe brengen door het gratieverzoek af te wijzen. Naast de talloze 'verdwijningen' en de tientallen slachtoffers die vallen bij demonstraties, wordt ook het 'rechtsapparaat' ingeschakeld om tegenstanders het zwijgen op te leggen en de bevolking te intimidieren en in het gareel te houden.

Het zal misschien nog lang duren eer het volk van Azania zich van dit juk heeft bevrijdt en er zullen nog talloze slachtoffers vallen. Wat

wij (onder andere) kunnen doen is solidair zijn met de onderdrukten en onze steun geven aan alle organisaties die opkomen voor de rechten van de meerderheid van de bevolking.

Wij eisen van de nederlandse regering dat zij een openlijke afkeuring uitspreekt over deze politieke moorden en dat zij actieve steun geeft aan de bevrijdingsstrijd. De nederlandse regering dient haar ambassadeur met onmiddellijke ingang terug te trekken uit Zuid-afrika.

DE STRIJD GAAT DOOR!!!!!!!!!!!!

VERNIETIG APARTHEID

VERNIETIG SHELL

BLOKKADE

Als er geen uitstel wordt verleend, zoals de advocaat Prakash Diar heeft gevraagd, wordt het vonnis vrijdag 18 maart a.s. ten uitvoer gebracht.

Minister van Justitie Coetsee verklaarde in het parlement: "Er zijn geen argumenten gevonden om wijziging aan te brengen in het vonnis dat opgelegd en in beroep bevestigd is". En minister van Politie Vlok was het eens met de rechtbank: Zij moeten tot voorbeeld worden gemaakt en opgehangen. Wij moeten aan de buitenstaanders een voorbeeld stellen door respect te tonen voor de instellingen van dit land. Het hof van beroep heeft zijn beslissing getroffen en wij moeten daar niet aan gaan tornen".

Bisschop Tutu deed nog een laatste poging de moorden te verhinderen, maar in een gesprek met Botha maakte die duidelijk dat-ie geen poot zou uitsteken voor de Zes.

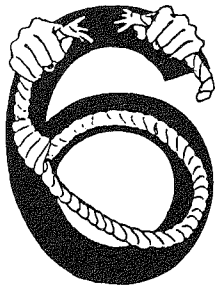
Duizenden kaarten en brieven met het verzoek de doodvonnissen niet ten uitvoer te brengen, handtekeningenacties in het land zelf, persoonlijke druk van verschillende staatshoofden, niets heeft Botha en zijn klik ervan weerhouden de levens van de Zes te offeren.

Ondanks grote nationale en internationale druk tegen de omstrede en onrechtvaardige doodvonnissen heeft Botha het gratieverzoek dat de Zes hadden ingediend, afgewezen.

Dit is het zoveelste bewijs van de wreedheid en beestachtigheid van dit misdadige regime.

Redt de

Sharpeville

Azania Komitee
postbus 5607 3008 AP R.dam
010-4193494, 010-4622480

release the Sharpeville Six

Op zaterdag 19 maart organiseert de Vereniging van Vrienden van Welzijnzorg, "de verdedigers van Israël, (Israël Defence Forces), een benefietgala in het confectiecentrum, Koningin Wilhelminaplein 13, Amsterdam.

Deze vereniging stelt zich tot doel het bevorderen van morele en materiële bijstand aan de verdedigers van Israël (israël defence forces). Ze willen dit doel bereiken door het organiseren van voorlichtingsbijeenkomsten, bijzondere bijeenkomsten geldinzamelingsacties en het ondernemen van alle activiteiten die tot dit doel leiden. Deze benefietavond is georganiseerd "ter gelegenheid van de Onafhankelijkheidsviering van Israël, opbrengst voor de VERDEDIGERS VAN ISRAEL"

40 JAAR ONAFHANKELIJKHEID VAN ISRAEL BETEKENT 40 JAAR OVERHEERSING VAN PALESTINA!

De onderdrukking van Palestijnen werd en wordt nog steeds mede in stand gehouden door hef westers imperialisme met haar economische en militaire belangen in het Midden-Oosten.

De Nederlandse politiek wil niet meer dan haar "verontrusting" uitspreken over het huidige optreden van het Israëlische leger, dit is niet verbazingwekkend, gezien de belangen die Nederland heeft.

Door deze houding is het mogelijk dat dit feest voor Israëlische soldaten zonder meer kan plaatsvinden, terwijl diezelfde soldaten het Palestijnse volk mishandelen en vermoorden.

DIT FEEST MAG NIET ONGEMERKT PLAATSVINDEN!
KOM DAAROM NAAR DE BLOKKADE!

SOLIDARITEIT MET DE PALESTIJNSE VOLKSOPSTAND! LEVE DE STRIJD VAN ONDERDRUKTE VOLKEREN VOOR HUN RECHT OP ZELFBESCHIKKING EN ONAFHANKELIJKHEID!

DE BLOKKADE BEGINT OM 19.45 VOORVERZAMELEN IN DE BINNENPRET, 1e Schinkelstraat 14 om 18.30 uur in Amsterdam.

voor meer info: 020-126172 vanaf 12 uur.

OPROEP VOOR BLOKKADE

PAASAKTIEPERIODE

DE PAASAKTIEPERIODE (4 TOT EN MET 9 APRIL) 1)

In de opslagplaats bij Darp (Havelteberg) liggen kernwapens. Het gaat hier om een mobiel raketsysteem (Lance) met kernkoppen van 3 tot 50 kiloton. Liggen er kernwapens bij Darp, een evengrote bedreiging vormen de uitbreidingen op conventioneel gebied in de drie noordelijke provincies. Tellen we een zeventiental bedrijven mee, die wapens en apparatuur ontwikkelen en produceren, dan zijn er momenteel honderd militaire objecten in het noorden, waarvan ruim veertig in de provincie Drenthe. Om tegen de aanwezigheid van kernwapens en conventionele bewapening te protesteren start op maandag 4 april om 12.00 uur (eerste maandag van de maand) de paasactieperiode, die duurt tot en met zaterdag 9 april. Verzameld wordt voor de hoofdpoot van de opslagplaats bij Darp. Van daar trekken we naar het punt, waar het kamp zal komen. Zou men ons daar eventueel met de wapenstok willen verdrijven, dan lijkt het ons verstandig te gaan zitten en te blijven zitten. Vanuit het kamp worden talloze acties ondernomen, bv.: wandelen rond de basis, het aanbrengen van versieringen/spandceken, blokkades, knippen, betreden van de basis, schilderen etc. Acties zijn niet het doel op zich. Veel belangrijker is het de discussie over de bewapeningswaanzin en de daarmee samenhangende probleemgebieden (milieu, derde wereld) voort te zetten, alsmede tegelijkertijd met be-

trekking tot een meer vreedzame omgang met elkaar zelf het goede voorbeeld te geven. Dit is niet mogelijk zonder respect te hebben voor elkaar en de mensen om ons heen. Tijdens de actieperiode ben je niet alleen verantwoordelijk voor jezelf, maar ook voor je omgeving. Let op elkaar en grijp in bij escalaties. De ambtenaren van het Openbaar Ministerie slaan liever dan dat ze schrijven en het is goed elke misstap aan de kaak te stellen. Wat is belangrijk om mee te nemen? Natuurlijk stevige warme kleding en regenkleding; oude dekens, waar poncho's van gemaakt kunnen worden om inbeslagname bij ontruiming tegen te gaan; brood en lekkers, er wordt de eerste avond voor soep gezorgd; muziekinstrumenten, een goed humeur en zoveel mogelijk vrienden en vriendinnen. Je komt op de plaats van bestemming door buslijn 25 (Meppel-Heereveen) te nemen en bij de Ruitersweg uit te stappen. De opslagplaats ligt aan de Ruitersweg (tien minuten lopen). Met de buslijnen 19 en 20 kun je in Darp komen (rijden minder frequent). Voor plastic en stro wordt gezorgd. Ook worden steunpunten ingericht waar mensen bij kunnen slapen. Verdere info kun je krijgen door twee weken van te voren een actiehandboekje te bestellen en/of te bellen naar 05210-11413 (Han) of 08370-12269 (Gerrit). Tot maandag vier april!

Met Strijdbare Groeten,
Het VAK mobiel.

met dank aan FLAM voor het tiepen.
DE ZWARTE 7

8 MAART-INTERNATIONALE VROUWENDAG

BERLIJN

Op 8 maart is in Berlijn een internationale vrouwendemo gehouden tegen imperialisme en patriarchaat. De demo was ook een teken van verzet tegen de a.s. IMF-top die in sept. '88 in Berlijn gehouden zou moeten worden.

In de demo wilden vrouwen uit Chili, Iran, Zuid-Korea, Koerdistan, Palestina, Turkije, Armenië, en Duitse, Tamilvrouwen, lesbische en autonome vrouwen, hun sterke verbondenheid met alle strijdende vrouwen wereldwijd op straat betonen.

A'DAM

INTERNATIONALE SOLIDARITEIT MET ULLA EN INGRID!

Op 8 maart was er een solidariteitsactie bij het BRD-consulaat uit protest tegen de gevangenschap van Ulla en Ingrid. Deze twee vrouwen zitten vast, omdat ze beschuldigd worden van lidmaatschap van de Rote Zora, een feministische bevrijdingsorganisatie. De bewijslast tegen deze vrouwen is minimaal; alleen al hun verzet tegen genen- en voortplantingstechnologieën is 'krimineel'. In dec. vonden in de BRD 33 huiszoekingen plaats, vnl. gericht tegen vrouwen die zich bezighouden met vrouwenstrijd, toegespitst op bevolkingspolitiek, sex-toerisme en vluchtelingenpolitiek. Er waren ook invallen in o.a. een drukkerij in Hamburg en het gen-archiv in Essen. Ulla en Ingrid zijn opgepakt o.g.v. paragraaf 129a, vergelijk art. 140.

Als vrouwen vechten we o.a. tegen voortplantings-, en genetechnologieën, wezenlijke onderdelen van een wereldwijd onderdrukkingssysteem, dat verzet daartegen bij voorbaat in de kiem wil smoren en kriminaliseert. Zelfbeschikking wordt als misdaad beschouwd. Op de hele wereld zitten vrouwen in de bajes o.g.v. hun politieke overtuiging en verzet. Ulla en Ingrid zijn slechts twee van de velen!

We realiseren ons dat wat er met politieke vrouwelijke gevangenen gebeurt in andere landen, ook ons verzet bepaalt. Hun strijd is ook de onze, tegen imperialisme en patriarchaat, daarin zijn we verantwoordelijk en solidair.

De actie was duidelijk en goed; de politie wilde twee vrouwen arresteren die leuzen kalkten, maar doordat we er met ons allen bovenop sprongen konden we ze ontzetten; de politie was behoorlijk agressief.

s'Avonds was er een informatie en discussie-avond in het vrouwenactiecentrum De Wilde Roos in A'dam. Uitgangspunten voor de discussie staan in een op 8 maart uitgegeven stencilwerkje over vrouwelijke politieke gevangenen van dit moment (BRD, USA, Frankrijk, Koerdistan).

De situaties van deze vrouwen zijn vergelijkbaar, zowel wat betreft hun politieke verzet als de reactie daarop door de verschillende overheden. De gevangensystemen voor politieke gevangenen lijken sterk op elkaar in het kader van de 'één wording': isolatie, speciale kledij, minimaal beperkt advokatenbezoek, en het verwegstoppen in speciale vleugels van de diverse gevangensystemen van politieke gevangenen. Daarbij worden vrouwen nog extra gekonfronteerd met sexistisch geweld tegen hen.

R'DAM

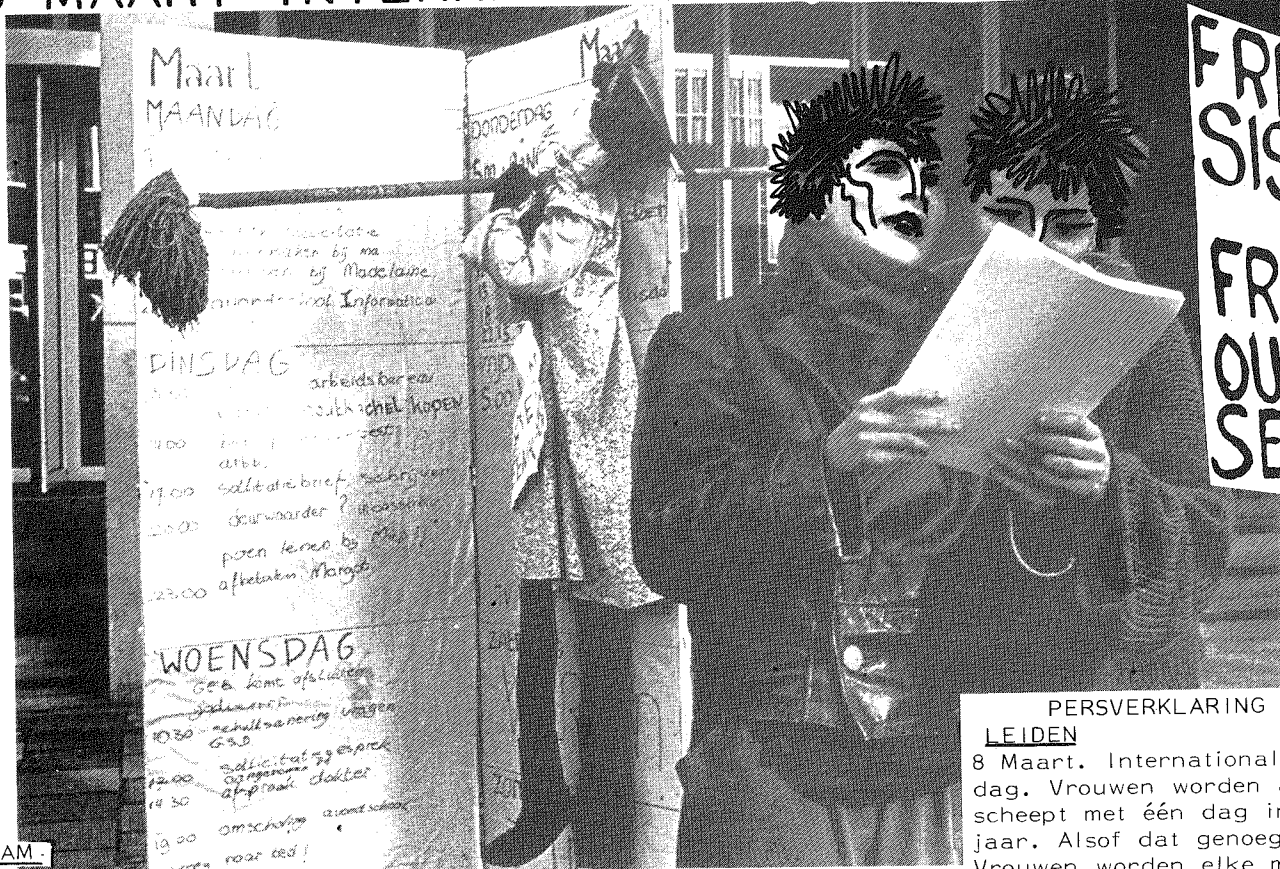
In de nacht van 7 op 8 maart hebben wij van een tiental pornoshops en nachtclubs de sloten dichtgelijmd. Omdat ze niet uit zichzelf dicht gaan hebben wij deze "vriendendienst" verleend. Wij hopen dat dit veel navolging vindt, zodat ze het zat worden en oprotten. Wij balen ervan dat zij nog steeds een totaal verknipt man- en vrouwbeeld de wereld insturen. Mismaakte en miselijkmakende fantasieën zijn voor veel mannen tot werkelijkheid geworden en worden nog steeds aan ieder willekeurig mens opgedrongen. Je kan verdomme niet eens normaal over straat lopen!!

ELKE DAG 8 MAART

Groetjes, nachtelijke freubelaars.

FRAUENBEFREIUNG *sovereign* **ALLE** *und* **KRAFT** *Für* **ULLA** *und* **INGRID** *und* **alle kämpfenden GEFANGENEN**

8 MAART-INTERNATIONALE VROUWENBEVRIJDING

R'DAM.

Op 8 Maart hebben wij voor het arbeidsburo te Rotterdam een 'slachtoffer' geplaatst, als symbool voor de manier waarop de regering de economische crisis wenst op te lossen. Heel eenvoudig: door de economische crisis door een maatschappelijke te vervangen.

In het kader van de bezuinigingen, worden er in een razend tempo regelingen doorgevoerd, zoals: krakerskortingen, het financieel strafbaar stellen van samenwonen, de medicijnenkraak, sollicitatieplicht, jeugdwerkgarantieplan, kortingen op onderwijs, heronderzoek sociale dienst, afschaffing eenmalige uitkering, prijsstijgingen openbaar vervoer, arbeidsflexibilisering, verlaging huursubsidie, bezuinigingen op welzijnswerk en kunst, etcetera, die de psychische en financiële vrijheid van een groot deel van de bevolking, tot ver onder het minimum laat dalen.

Het is nog steeds zo dat jongeren, buitenlanders (als ze al mogen blijven) en vrouwen, in grote getale blijven steken in onderbetaald rotwerk of een krepere uitkering. Ondanks de wet gelijke behandeling, positieve discriminatie en emancipatiecommissies, blijft het een feit, dat zij een veel hogere prijs moeten betalen voor de vrijheid.

8 Maart INTERNATIONALE VROUWENDAG. Voel je vrouw, voel je vrij, kluts die eierstokken op de maat van het oerdrumritme! We beginnen aan de zoveelste feministiese golf, maar er is weinig reden om feest te vieren. Vrouwen worden nog steeds als minderwaardige wezens beschouwd.

We worden nog net goed genoeg gevonden, om in de schaduwen van (onze) mannen, de verzorgende taak in de samenleving te vervullen, in huis, op straat, letterlijk en figuurlijk, psychisch en fysiek, 24 uur per dag. Richten wij ons op iets anders, dan moeten we minstens tweemaal zoveel presteren als mannen, tegen dezelfde waardering en beloning. Terwijl we daarnaast de traditionele verzorgende rol moeten blijven vervullen.

Wij blijven vechten voor de vrijheid. Daarom eisen wij:

- basisinkomen van f 1100,- onafhankelijk van sexe, ras, leeftijd en levensvisie.
- afschaffing sollicitatie- en arbeidsplicht.
- stop de kortingen: de samenleving moet in al haar facetten bereikbaar en betaalbaar zijn voor iedereen.
- stop beperking van de ruimte voor alternatieven, waarvan de waarde niet (direkt) in geld is uit te drukken.
- stop regeren voor en door het grote geld
- gratis openbaar vervoer
- gratis gezondheidszorg
- gratis onderwijs
- gratis en voldoende kinderopvang.

SOLIDARITEIT IS EEN WAPEN

PERSVERKLARING LEIDEN

8 Maart. Internationale vrouwen-dag. Vrouwen worden afgescheept met één dag in het jaar. Alsof dat genoeg is. Vrouwen worden elke minuut van de dag onderdrukt. Sexisme, onderdrukking, verkrachting, het vindt overal plaats. Zolang de HEERSchappij voortduurt, zal er geen vrijheid zijn voor vrouwen. Zij moeten hun functie vervullen. Als moeder, als broedmachine, als klankbord voor mannen. Vrouwen om op af te reageren. De HEERsenden proberen steeds meer greep te krijgen op de vrouwen. Genentechnologie, biotechnologie, arbeidsflexibilisering, het zijn alle uitingen van een proces waarin mensen, maar vooral vrouwen, ondergeschikt worden gemaakt aan de behoeften van een kapitalistische systeem in nood. Vannacht hebben we in Leiden een aantal duidelijke uitingen van vrouwenhaat aangepakt. Porno- en sex-bussines-as-usual is gehinderd door het dichtlijmen van de sloten en het plakken van posters met waterglas. Niet dat we denken dat daarmee de structurele onderdrukking van vrouwen een halt wordt toegeroepen. We proberen alleen hier, konkreet, vrouwenhaat aan te pakken. In de hoop dat meer en meer vrouwen nog langer de rol weigeren te vervullen die het patriarchale stelsel van hun verlangt.

PORNO IS DE THEORIE
VROUWENONDERDRUKKING DE
PRAKTIJK

PORNO IS DE THEORIE
VROUWENHAAT DE PRAKTIJK

PORNO IS DE THEORIE
VERKRACHTING DE PRAKTIJK

SHELL SNEL WEG UIT ZUID-AFRIKA

Persverklaring

Vannacht hebben wij aktie gevoerd bij tientallen Shell-pompen, verspreid door Nederland. Slangen zijn doorgezaagd, betaalautomaten gesaboteerd, bollen onleesbaar gemaakt, ondergrondse brandstofreservoirs verontreinigd met diverse middelen, en er zijn vele leuzen gekalkt.

Deze akties hebben we gevoerd uit protest tegen Shell's prominente rol bij het in het zadel houden van het apartheidsregime in Zuid-Afrika. Multinationale bedrijven zoals Shell kennen geen verantwoordelijkheidsgevoel, en benaderen morele en politieke kwesties alleen en uitsluitend met financiële argumenten. Daarom hebben we geprobeerd om de benzineverkoop van Shell in Nederland voor althans één dag flink te laten kelderen.

Terwijl het zwarte verzet in Zuid-Afrika al jaren om economische sankties en desinvestering van buitenlandse bedrijven vraagt, als een mogelijkheid om de repressie van het bewind een halt toe te roepen, zal Shell daar pas over gaan nadenken als het bedrijf in haar omzet en winstmarges bedreigd wordt. Mensenlevens zijn voor zo'n bedrijf geen argumenten. In die zin verschijft Shell's optreden in Zuid-Afrika niet wezenlijk van wat ze in andere landen doet. Overall ter wereld, of het nu in Nigeria, Indonesië, Brazilië, El Salvador of Nederland is, of het nu om investeringen in gas- en oliewinning of in de chemie, biotechnologie, bosbouw of mijnbouw gaat, overal stelt Shell dezelfde prioriteiten. De economische ontwikkeling van een land, de welvaart en het welzijn van diens inwoners en van Shell's werknemers, en de bescherming van het milieu; al deze zaken zijn voor Shell onbelangrijk. Omzet en winst, dat is wat telt, dat is het karakter van een multinational.

Onze akties richten zich tegen Shell omdat het bedrijf min of meer de belangrijkste buitenlandse steunpilaar van de apartheidseconomie is. Shell behoort met een in Zuid-Afrika geïnvesteerd vermogen van fl miljard, samen met BP en Mobil tot de 3 grootste buitenlandse investeerders in Zuid-Afrika. Maar wat Shell van deze 2 onderscheidt is de veel grotere spreiding van haar investeringen over verschillende bedrijfstakken, en haar zeer prominente rol bij de levering van ruwe olie. Zonder twijfel was en

is Shell van de grote oliemaatschappijen het meest betrokken bij de aanvoer van ruwe olie naar Zuid-Afrika, en dus bij de ontduiking van de OPEC-boycot en het vrijwillige VN-embargo tegen dat land. Uit recente gegevens bleek bijvoorbeeld dat Shell tussen '82 en eind '86 vanuit Brunei 45 tankers met ruwe olie naar Zuid-Afrika stuurde. Bij elkaar een aanzienlijk deel van Zuid-Afrika's energiebehoefte in die jaren. Aangezien Zuid-Afrika zelf nauwelijks over olie en gas beschikt, is Shell's rol bij het gaande houden van de oliestroom naar Zuid-Afrika vitaal voor de overleving van het bewind.

Daarnaast heeft het bedrijf zoals gezegd grote investeringen in vele sectoren: een olieraffinaderij en een net van 800 benzinepompen, vele chemische fabrieken (die o.a. kunststoffen, chemikaliën, bestrijdingsmiddelen en asfalt maken), een grote kolenmijn, een aantal zink-, tin-, lood-, en wolfraammijnen, en een omvangrijk bosbouwproject. En wat niet onvermeld mag blijven: Shell levert op grote schaal olie, benzine, asfalt, en ook grondstoffen voor napalm aan leger en politie van Zuid-Afrika waardoor het bedrijf rechtstreeks medeschuldig is aan de apartheidsterreur in de townships en frontlijnstaten.

Dit alles bij elkaar maakt van Shell een van de belangrijkste buitenlandse helpers van Pretoria, zonet de belangrijkste. Zodat het logies is om bij het streven naar een zo groot mogelijke economische druk op het apartheidsbewind, de aandacht in eerste instantie op Shell te richten. De strategiese keuze van KZA, Kairos etc om Shell tot eerste doel in de anti-apartheidstrijd te maken vinden we terecht en onderschrijven we. Temeer daar Shell een gedeeltelijk Nederlands bedrijf is en een innige verstrengeling met de Nederlandse overheid kent: de ex-ministers Roolvink en Zijlstra zijn bijvoorbeeld commissaris bij Shell, en het bedrijf is nauw betrokken bij winning en verkoop van het Nederlandse aardgas, wat dankzij Van Aardenne's Herenakkoord nog steeds

superwinsten oplevert. Een aktie tegen Shell is daarom mede een aktie tegen het Nederlandse overheidsbeleid. Deze keuze tegen Shell wil echter niet zeggen dat we bijvoorbeeld Mobil, Texaco, BP, Total en Chevron hun grote investeringen in Zuid-Afrika minder kwalijk nemen, en zeker niet dat we oproepen om daar te tanken.

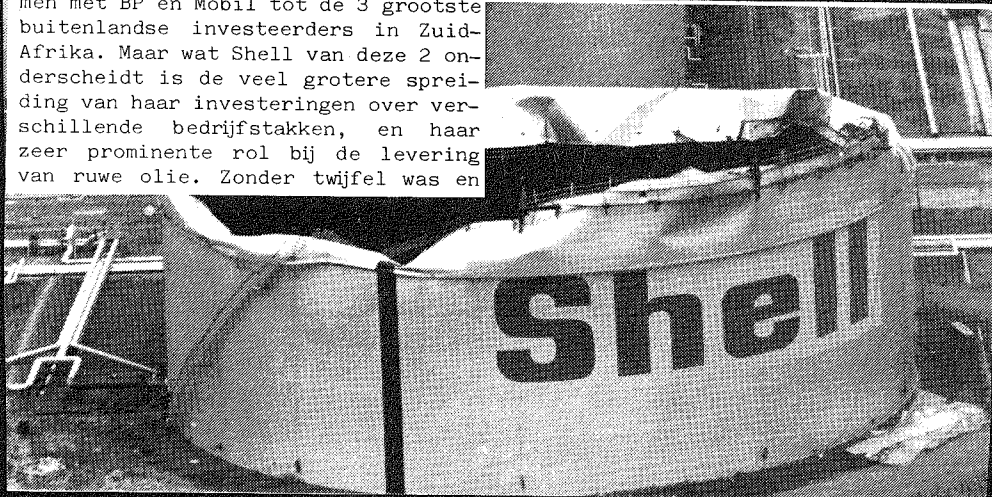
We zijn ons ervan bewust dat de Shell pompstations in Nederland lang niet allemaal volledig eigendom zijn van Shell. Dat geldt slechts voor een stuk of 10 à 20 grote pompstations langs de snelweg. Maar zeker bij kleine Shell-pompstations levert Shell vaak niet meer dan de benzine, waarvoor de pomphouder een vaste prijs per liter betaalt. We hebben onze akties niet beperkt tot die pompen die volledig eigendom van Shell zijn. We constateren dat er nu al jaren op beleefde wijze en met zeer integere argumenten aan Shell-pomphouders gevraagd wordt om zo snel als maar mogelijk is hun kontrakt met Shell te beëindigen, dan wel om in het openbaar kritiek op Shell's steun aan het bewind te uiten. Kennelijk is dit voor vrijwel alle pomphouders teveel gevraagd en stellen zij zich liever kritiekloos achter Shell's steun aan de apartheidsterreur. Na al die jaren van vriendelijk vragen denken we dat het tijd wordt om de druk wat op te voeren. Voor de zwarte bevolking van Zuid-Afrika staat er zoveel op het spel dat nog meer geduld een misdaad lijkt. Maar we hebben bewust gekozen voor de gebruikte middelen: ons is het er niet om te doen een Shell-pomphouder zijn broodwinning te ontnemen, maar wel om hem met iets hardere hand dan tot nu toe gebruikelijk te wijzen op zijn verantwoordelijkheid.

Er is reden genoeg om nu en in de toekomst aktie te blijven voeren tegen Shell, totdat het bedrijf de hulp aan het apartheidregime stopzet en er meer mogelijkheden ontstaan voor een vrij Zuid-Afrika. We roepen iedereen op om daar op haar of zijn eigen wijze een bijdrage aan de leveren.

Deze akties zijn opgedragen aan de 30 stakende mijnwerkers van de Riet-spruitkolenmijn (50% van Shell) die in de laatste week van augustus vorig jaar door de partikuliere mijnpolitie het ziekenhuis werden ingeknuppeld en -geschoten.

Al maar meer

In Almere-Haven sneed iemand een dag later, in de nacht van maandag op dinsdag, alle slangen van een Shell-pomp aan gort. Spontaan! De politie benadrukt dat het hier om een solo-aktie ging. De man meldde, niet zonder risico, de politie dat hij de aktie had gevoerd bij Shell in Almere uit solidariteit met de akties van de nacht ervoor.

ARRESTANTEN

Langs de snelweg A2 van Amsterdam naar Amersfoort bevinden zich ter hoogte van Muiden twee grote Shell-tankstations, recht tegenover elkaar. Zondagnacht was op de scanner te horen dat bij het station aan de zuidzijde van de snelweg een alarm afging, een tijdje voordat de aktie begon. Het ging om het inbraakalarm wat op de deuren en ramen van de Shell-shop is aangebracht. Daarom dat alarm afging is volkomen onduidelijk. In ieder geval ging de rijks-politie kijken, en kwam ter plekke een vrouw en drie mannen uit Amsterdam tegen. Domme pech dus. De vier werden gearresteerd en meegenomen naar het buro in Weesp. Vrij snel werden ze in verzekering gesteld op beschuldiging van poging tot diefstal (uit de Shell-shop), vernieling en openlijke geweldpleging. Dit laatste omdat de smeris beweert dat de vier bij het Shell-station aan de overkant het een en ander hadden gedaan, voordat ze naar het station aan de zuidkant gingen. Bij dat laatste station waren alleen leuzen geschilderd en slotjes doorgeknipt. De vier vertelden vrij snel hun naam en adres, en aangezien ze allemaal hun huissleutels bij zich hadden, was het voor de Weesper rijkspolitie niet zo moeilijk om maandagochtend rond een uur of tien bij drie van de vier huiszoeking te doen. Bij de vierde gebeurde dit mogelijk niet omdat hij in een groot pand woont. Bij de huiszoekingen

nam de smeris voorzover bekend vooral veel papier (waaronder oude Bluf!s) en typmachines mee. Maar ook een stuk elektriciteitssnoer en een schema van de centrale verwarmingspomp bleken verdacht. Bij Joop Blom, arts van de Witte Jas die bij een van de drie in huis woont, werden een stethoscoop, een typmachine, archiefspullen over Hans Kok en papieren meegenomen. Zijn advokate, Tonnie Willenborg, eist onmiddellijke teruggave van zijn spullen. Bij de huiszoekingen verving de smeris bij twee voordeuren de sloten, zodat niemand (behalve zij) die etages nog in kan! Het is toch godgeklaagd wat ze zich allemaal denken te kunnen permitteren!

Tegelijkertijd zal in de toekomst meer met huiszoekingen rekening gehouden moeten worden. Iedereen moet natuurlijk zelf weten of hij of zij zijn of haar naam zegt, maar als je het wel doet, wacht er dan in ieder geval een dag mee, zodat achterblijversters en huisgenoten jouw (en hun) huis op kunnen ruimen. (Ook als je naam bekend is bij de smeris, duurt het via vingerafdrukken meestal een dag voor ze die achterhalen). Het is natuurlijk beter om voor je weggaat alles op te ruimen, en ook is het handig om je huissleutel niet mee te nemen naar een aktie. Twee van de arrestanten werden maandag overgeplaatst naar Bussum, twee naar Hilversum. 'S avonds werd er gezwaaid, waarbij in Bussum de heren van het lan-

delijk anti-terroristenteam werden gesignaleerd. De twee uit Hilversum werden dinsdag overgeplaatst naar Almere, waar 's avonds opnieuw werd gezwaaid. Daarbij werd nogal wat lawaai gemaakt, wat de paar smerissen in Almere bedreigend vonden. Ze riepen daarom assistentie op van onliggende korpsen. In grote getale scheurden de onliggende smerissen naar Almere, waar de bus met zwaaiers alweer weg was. De golfjes raceten vervolgens naar Amsterdam, waar de bus bij het Ajax-stadion werd aangehouden. Ze leken van plan mensen te arresteren, maar zagen daar toch maar van af, en hielden het bij een rijbewijs-controle.

Woensdag zijn de twee uit Almere weer overgebracht naar Amsterdam. Met alle vier gaat het naar omstandigheden vrij goed, ze zijn ook nog nauwelijks verhoord. Morgen (donderdag) worden ze voorgeleid in de Bijlmerbajes voor de rechter-commissaris, voor de eerste zes dagen verlenging van voorarrest. Het zou natuurlijk belachelijk zijn als ze nog langer vastgehouden worden, maar als dat gebeurt: komt allen zwaaien!, schrijft!, stuurt pakjes! Veel!

In Utrecht werden trouwens twee mannen op heterdaad betrapt door een medewerker van een veiligheidsdienst, meldde het Utrechts Nieuwsblad. De twee renden weg. Daar had de medewerker niet van terug.

Laatste bericht over de arrestanten: Hun voorarrest is niet verlengd; de rechter-commissaris zag daar geen aanleiding voor. Het Openbaar Ministerie is echter in beroep gegaan tegen

deze beslissing, en probeert alsnog arrestanten voor 12 dagen in hechtenis te krijgen. Wanneer hierover een beslissing valt is nog niet bekend.

BEATRIX EN HAAR AANDEEL IN APARTHEID

Woensdagavond was er in Amsterdam een picket-line bij de bioscoop Tuchinski. Ongeveer twintig mensen protesteerden tegen de aanwezigheid van Beatrix bij de galapremiere van de film 'Cry Freedom'. Deze film gaat over het leven van de door de Zuidafrikaanse politie vermoorde Steve Biko. Hieronder een deel van een van de verspreide pamfletten.

'De premiere vanavond hier is een koninklijke, de koningin en aanhang zullen hier dus bij aanwezig zijn. Hiertegen tekenen wij fel protest aan aangezien onze koningin zelf het apartheidsbewind van Botha steunt door de 5% aan aandelen die zij heeft in Shell, wat te vertalen is naar 4 miljard gulden. De aanwezigheid van Beatrix op deze premiere van een anti-apartheidsfilm is op zijn zachtst gezegd hypocriet. Want waarmee toont zij haar anti-apartheidsgevoel? Haar rol is dubbel, zij heeft veel belangen in Shell, maar toont het volk even haar goede gezicht door hier aanwezig te zijn. De tijd van oranje vlaggetjes is allang voorbij. (.....) Wij verklaren ons solidair met de akties die afgelopen week hebben plaats gevonden, temeer omdat er op een andere manier nooit werkelijk geluisterd wordt naar protest tegen de rol van Shell in Zuid-Afrika. Dat de gemeente Amsterdam vorig jaar haar aktie: "Shell smeert 'em uit Zuid-Afrika" voerde, zien wij alleen als dekmantel om het publiek te laten denken

dat zij zich in de anti-apartheidsstrijd werpen, om zodoende enige andere vorm van aktie of protest te criminaliseren en af te keuren.

WIJ EISEN: SHELL UIT ZUID-AFRIKA, maar laten we beginnen in Nederland.

Laten we hopen dat de film goed genoeg is om Trix te overtuigen van haar hypocrisie, en haar Shell-aandelen van de hand doet. Misschien dat de ook aanwezige anti-apartheidsheid Klaas de J. anders nog een goed woordje kan doen. Maar misschien valt alles tegen; dan moeten we ook die film nog aan gaan pakken... Er zijn bij de picket-line twee mensen gearresteerd. Zij dreigde ondersteboven geduwd te worden toen de politie een dranghek wilde verplaatsen. Mannen in burger begonnen ook nog moeilijk te doen. Toen zij zich wilden verdedigen tegen die mannen werden zij opgepakt. Het bleek een goed gecoördineerde aktie van de politie. De arrestanten werden mishandeld en in een ME-bus gezet, en zijn inmiddels weer vrij. Opvallend was dat mensen die na de picket de stad in liepen eerst lastig gevallen werden door ME-bussen en vervolgens werden gevolgd door 3 stillen (er lijkt een nieuwe lichterijf rond te lopen). Toen de rollen omgedraaid werden, en zij gevolgd werden, was hun interesse snel over. De onze niet (namen en foto's volgen).

Op zondagnacht 6 maart werden verspreid over het hele land 36 Shell-pompen vernield. Over de aktie zelf hebben we niet veel meer te zeggen dan dat die te gek was en zeker voor herhaling vatbaar is.

Waar we iets minder blij mee zijn is de persverklaring. We willen deze verklaring aangrijpen om te proberen een discussie los te maken over verklaringen bij dit soort akties. Over wat er wel en niet in zou moeten staan, aan wie je je verklaring richt en voor wie je hem schrijft en waar volgens ons bij dit soort verklaringen de nadruk op moet liggen.

Eerst over de verklaring zelf. Het is een zeer verdedigende verklaring. Al van te voren dekt men zich in tegen aanvallen uit de burgerlijke pers. Zo wordt weliswaar gewezen op de verantwoordelijkheid van de pomphouder, maar tegelijkertijd gesuggereerd dat deze ook slachtoffer is van Shell. Om de (misschien wel terecht) vraag te beantwoorden waarom je nu juist Shell en geen andere oliegi-gigant pakt, wordt gesteld dat het nu niet de bedoeling is om andere merken te gaan tanken. Waarom niet wordt niet uitgelegd.

Door te verwijzen naar de jarenlange strijd van groepen als KZA en Kairos lijkt het alsof hieruit onze redelijkheid moet blijken in plaats van uit onze argumenten. We vinden het er bovendien op lijken dat hun naam en werk wordt gebruikt om de akties te legitimeren. Bijzonder grof. Dit soort groepen moeten in hun waarde gelaten worden om op hun eigen manier actie te voeren.

Dan wordt er ook nog gesuggereerd dat wij het na jarenlang vragen nodig vinden om de druk op te voeren. Als we even terug kijken zien we dat dit op zich al niet klopt. Of zijn we opeens de harde akties van de laatste jaren vergeten, zoals die bij Shell twee jaar geleden?

En sinds wanneer geloven wij in het vriendelijk vragen aan een multinational of die iets niet wil doen? Daar zijn wij in ieder geval in ieder geval nooit erg sterk in geweest. Laat staan dat dit een reden is om Shell aan te vallen. Het feit dat Shell BESTAAT is de oorzakelijke reden om er aktie tegen te voeren. Wat Shell in Zuid-Afrika doet is in dit geval aanleiding.

De akties hadden meer uitdrukking moeten geven aan ons leven en onze ideeën en verbanden moeten leggen. Zij moeten ingepast worden in de ontwikkeling van ons verzet. En omdat een verklaring onlosmakelijk verbonden moet zijn aan een aktie, had de verklaring ook daarover moeten gaan.

Een verklaring naar aanleiding van akties moet een uiting zijn van onze ideeën en argumenten. De verklaring moet niet gericht zijn op de normen van de pers of op wat de pers wil horen, de verklaring moet duidelijk zijn in wat wij te zeggen hebben. Als je rekening houdt met de burgerlijke pers, ga je je afhankelijk opstellen van een pers die niet integer en objektief is, maar die enkel let op vooroordelen, normen en nieuws waarde. Vanuit die invalshoek worden enkele citaten uit de verklaring gehaald zonder daadwerkelijk op de inhoud in te gaan. Hier hebben we niets aan. De motivatie voor die akties is toch niet het bespelen van de publieke opinie.

Wat wij belangrijk vinden is dat onze beweegredenen eerlijk naar voren komen in verklaringen. Zij zouden meer voor onze medestanders geschreven moeten zijn, voor mensen die de noodzaak van verzet in zien en dat willen ontwikkelen en daar keuzes in willen maken. De pers zoekt maar uit wat ze uit de verklaringen haalt.

Het gaat erom dat ze in onze bladen worden afgedrukt, en dat daardoor de mogelijkheid bestaat om aan de hand van de verklaring discussies op gang te helpen of te houden. Het is belangrijk om met je eigen ideeën en argumenten op tafel te komen, omdat we ons op die manier open stellen voor kritieken en aanvullingen. Behalve dat je het hebt over wat Shell doet in Zuid-Afrika, moet je het ook hebben over Shell op zich, en nog belangrijker, over het perspectief waarbinnen deze akties passen. Nodig is het dan ook om ook verbanden te leggen met andere akties die zijn gevoerd, of we het met die akties eens zijn of niet doet er niet toe. Het is tevens noodzakelijk dat je je eigen positie binnen dit systeem en binnen 'de beweging' duidelijk maakt, en wel op zo'n manier dat je daarin anderen stimuleert mee te denken over een groter politiek perspectief en verbanden die gelegd worden.

Akties zoals die bij Shell blijven nuttig en noodzakelijk, niet om de burens op de hoek duidelijk te maken dat Shell fout is in Zuid-Afrika, maar voor het scheppen van een perspectief van onszelf. Verklaringen zijn een onmisbaar onderdeel daarbij in de discussies daarover.

ANTI-SHELL-DEBAT

TOESPRAAK GEHOUDEN TIJDENS HET ANTI-SHELL-DEBAT IN HET JEUGDHUIS, KOPENHAGEN, 12-9-'87

Op vele plekken, wereldwijd, wordt er gestreden tegen repressie en uitbuiting. Één daarvan is natuurlijk hier. De duidelijkste en meest hevige strijdtoneelen zijn momenteel Zuid-Korea, Midden- en Zuid-Amerika, Palestina en Zuid-Afrika.

Wanneer we hier op deze bijeenkomst Zuid-Afrika als uitgangspunt kiezen is dat niet omdat we menen dat de strijd om bevrijding elders van minder belang is maar omdat we denken dat gelijktijdig in Denemarken als internationaal, i.v.m. de campagne en acties tegen Shell, er voor het eerst in

Maar het komt ook omdat Shell hier een actieve rol speelt in de uitbuiting en het in stand houden van de klasseverschillen, de vernietiging van het milieu en de natuur en een hoop andere smeerlapperij.

Een andere reden is dat Shell een schoolvoorbeeld is voor de manier waarop een multinational-zwijn gewoonlijk funktioneert.

Solidariteit met bevrijdingsbewegingen in andere landen kent vele gedaantes. Het kan betekenen dat er kleding, dekens, geld, speelgoed of gereedschap ingezameld wordt. Het kan ook betekenen dat er informatie verspreid wordt over de omstandigheden in een land waar een bevrijdingsstrijd gaande is.

Maar vooral:
**SOLIDARITEIT BETEKENT STRIJD
HIER EN NU !**

Bevrijdingsbewegingen kunnen eventueel in hun eigen land de binnen- en buitenlandse kapitalisten de deur wijzen, ze zullen echter altijd onder de druk van de kapitalistische omsingeling gebukt blijven (zoals bijv. Nicaragua). Het kapitalisme zal natuurlijk nooit aksepteren dat het moet vertrekken, het zal konstant proberen opnieuw een voet tussen de deur te zetten. Het kapitalisme stopt niet aan de grenzen van een nationale staat, het is van nature ekspansionistisch.

Solidariteit betekent ook de bevestiging van het streven van de bevrijdingsbewegingen proberen te begrijpen en van hun zaak de onze te maken. Dat vereist dat we moeten ontdekken wat we, in welke gedaantes en aan repressie gemeen hebben.

Geweld en onderdrukking is niet iets wat slechts met smeris en leger te maken heeft hoewel deze twee hier en elders de meest in het oog lopende exponenten van de repressie zijn. Het niet onderhouden van en spekuleren met huizen is net zo goed onderdrukking. Onderdrukking is het interneren van mensen in sociaal beton, minachtende campagnes tegen vluchtelingen en immigranten, seksisme en racisme en het is een wettig systeem gecontroleerd door de HEERsende klasse.

Al deze vormen van repressie zijn geïnternationaliseerd door multinationale concerns en economische en militaire allianties zoals NATO en EG.

Het feit dat Denemarken ook een schakel is in de imperialistische keten van de multinationals en de militaire en economische allianties die hier en overal in de wereld de vernietiging van het milieu, de natuur en de mensen veroorzaken en garanderen, is iets wat de solidariteitskomitees blijkbaar niet begrepen hebben. Want als dat wel het geval zou zijn zouden hun ideeën en praktijk wezenlijk verschillen van de huidige. Hun oppositie beperkt zich maar al te vaak tot het pleiten voor economische steun wat in feite neerkomt op humanitaire liefdadigheid. Op dit punt zien we een wezenlijk verschil tussen onszelf en de solidariteitskomitees.

Hiermee bedoelen we niet dat uit angst om liberale en humanistische sympathieën tegen je in het harnas te jagen men bang zou zijn om becrippen als imperialisme en onderdrukking in de mond te nemen. We menen dat een politieke beweging met een brede basis, wat vele solidariteitskomitees proberen te zijn, niet vanzelf een sterke beweging hoeft te zijn. Het gaat vaak om onschuldige, weerloze bewegingen waar zelfs de meest conservatieve groeperingen zich in kunnen vinden.

vele jaren sprake is van een grotere continuïteit m.b.t. het solidariteitswerk.

We geloven dat deze continuïteit en activiteiten vele mensen kan doen inzien welke actieve rol Denemarken en de westerse landen spelen in de wereldwijde onderdrukking van mensen. Onze speciale aandacht voor Shell komt natuurlijk vooral voort uit het feit dat Shell, met zijn leveranties aan olie, traangas-bestanddelen, ontbladeringsmiddelen (Special Orange) etc. aan het apartheidsregime, één van de ergste is onder de vele multinationale zwijnen die de onderdrukking in Zuid-Afrika in stand houden.

Dit vooral vanuit het besef dat de bevrijdingsbewegingen op hun hoogst een beperkte economische onafhankelijkheid van de westerse landen en allianties kunnen bewerkstelligen, tenzij we hier in de veilige basis van het kapitalisme een fundamentele breuk met het kapitalisme creëren.

We denken dat het niet juist is dat het solidariteitswerk zich beperkt tot het inzamelen van grote sommen geld voor bevrijdingsbewegingen zodat ze opnieuw de strijd van zich af kan schuiven die we eigenlijk gezamenlijk zouden moeten voeren. In die laatste fase laat het solidariteitswerk verstek gaan als ze niet méér radikaliteit op haar programma zet en er voor kiest de smeerlappen hier die voor de repressie verantwoordelijk zijn aan te vallen.

Hoe kunnen we het verzet hier versterken en ontwikkelen????

In de eerste plaats moet de strijd tegen Shell en apartheid doorgaan en moeten we het verzet hier opbouwen uitgaande van onze eigen situatie - spekulatie met huizen, de vernietiging van het milieu, armoede, vrouwenonderdrukking, seksisme, racisme etc.

Mooi gezegd betekent verzet voor ons: doorgaan met het zien en aanduiden van de politieke samenhang in onze analyses, continuïteit in onze politieke praktijk opbouwen en de strijd een deel van ons dagelijkse leven laten worden.

Een paar dingen van de laatste jaren zien wij als aanknopingspunt voor de verdere ontwikkeling van autonoom verzet. Het hele jaar is er onafgebroken actie gevoerd tegen Shell. Via artikelen, interviews, stencils en kommuniquees is er veel naar buiten gekomen over de acties en hun achtergronden.

Het blad "De Vinger" komt regelmatig uit en is onze spreekbuis. Er zijn nu twee kafees die fungeren als ontmoetingsplek, "Morgen Ster" in Vesterbrogade en een nieuw kafee in Viborggade. De "Infowinkel" in Elmegade is pas geopend, een ideale plek om informatie te verkrijgen en uit te wisselen.

We liepen als blok tijdens de Zuid-Afrika- en de laatste Nicaragua-demo's

Dit zijn slechts een paar aanknopingspunten voor de vorming van een nieuwe structuur in de "scene" die verder ontwikkeld en versterkt moeten worden. Dit kan o.a. gebeuren d.m.v. regelmatig bezoek en gebruik van de verschillende plekken om te discussiëren, informatie uit te wisselen en het leggen van contacten. In die zin zou het fantasties zijn als meer mensen het blad "De Vinger" als discussieblad zouden gaan gebruiken.

De acties, bijeenkomsten en demo's van het afgelopen jaar zien we ook als een aanzet tot een brede politieke continuïteit. Deze is echter nog zwak. Daarom is het noodzakelijk een politieke discussie op poten te zetten: waar baseren we ons verzet op, welke perspectief hebben we, hoe komen we verder, hoe moet onze praktijk er uit zien en welke ervaringen hebben we tot op heden opgedaan?

Het is noodzakelijk dat we steeds in staat blijven om moeilijkheden kollektief te overwinnen. Moeilijkheden waarmee we ook tijdens de campagnes en activiteiten van het afgelopen jaar te maken hebben gehad.

M.b.t. de activiteiten rond Shell willen we op het volgende wijzen:

- de radikalisering heeft het aanzienlijk moeilijker gemaakt om analyses te kollektiviseren, om ervaringen te bundelen en nieuwe strategieën te ontwikkelen.
- de radikalisering/kriminalisering heeft het voor nieuwe mensen moeilijker gemaakt om aan de activiteiten deel te nemen.
- door de kriminalisering was de wil om naar buiten te treden op sommige momenten nauwelijks aanwezig.
- over de toenmalige perspectieven, haar dimensie en termijn, is niet genoeg gediskussieerd - daardoor nam het risico van des-illusie toe.
- er is geen gemeenschappelijke en duidelijke houding t.o.v. het mislukken van acties. Hierbij denken we aan geld- en gevangenisstraffen.

In verband hiermee is het ongehooflijk slecht dat de processen die er n.a.v. politieke acties geweest zijn niet op een offensieve manier en als onderdeel van de strijd gevoerd zijn. Het is van groot belang dat de processen niet worden tot individuele maar tot **POLITIEKE PROCESSEN**.

Juist in deze situatie mag onze continuïteit niet kapot gaan omdat dat precies is wat de justitie wil. Namelijk het verzet kriminaliseren. De acties tegen Shell met als doel Shell te dwingen de steun aan het apartheidregime stop te zetten hebben niet het gewenste resultaat opgeleverd. Shell zit nog steeds in Zuid-Afrika. Dat wil echter niet zeggen dat de acties op andere gebieden niet succesvol geweest zijn. Verscheidene gemeenteraden doen geen zaken meer met Shell. D.m.v. acties tegen tankstations werd het verband tussen Shell en apartheid duidelijk gemaakt en slechts de armzalige houding van het "Zuid-Afrika-komitee" t.o.v. de media heeft een nog bredere consumptieboycot in de weg gestaan.

Het bewustzijn over het gewetenloze en mensverachtende karakter van de multinationals en de noodzaak om ze op alle terreinen aan te vallen is toegenomen.

Het bewustzijn over onze eigen kracht is gegroeid met de ervaringen die we opgedaan hebben.

Met het oog op de toekomst is het belangrijk te begrijpen dat er niet slechts sprake is van een strijd tussen compromisloze tegenstanders van het imperialisme en Shell. D.m.v. actie kunnen we

een radicale vastberadenheid in de strijd tegen Shell tot uitdrukking brengen en het verband tussen economie, repressie en apartheid blootleggen.

Multinationals waaronder Shell, zijn van belang voor en hebben belang bij de instandhouding van de apartheid.

Om het verzet tegen Shell/apartheid door te laten gaan en toe te laten nemen is het nodig om steeds weer te komen tot nieuwe aktievormen en -doelen. Wanneer de media niet langer meer melding maakt van afzonderlijke acties tegen tankstations dan kan zo'n actie niet langer meer op zichzelf staan. In verband hiermee kunnen we verschillende kanten op. We kunnen proberen de coördinatie te verbeteren (misschien niet mogelijk) of te radikaliseren (misschien niet gewenst). Of door nieuwe aktievormen en -doelen te zoeken. Het ligt bijv. voor de hand om de druk op gemeenteraden die nog steeds zaken met Shell doen en uiteraard de gemeenteraden die daar zowiso niet mee willen stoppen op te voeren. Bij dit soort acties zou het achterliggende idee moeten zijn ze met apartheid in verband te brengen wat natuurlijk geen reclame voor ze is, in het bijzonder voor politieke partijen niet. Een ander idee is om het tijdens de verkiezingscampagne tot een "hot-item" proberen te maken, die kans hebben we echter aan ons voorbij laten gaan.

De eerste en belangrijkste voorwaarde voor anti-imperialisties verzet is echter: zelf een positie innemen. Positie innemen voor de onderdrukte lagen van de bevolking tegen economische uitbuiting, racisme, seksisme, fascisme etc.

Revolutionairen zijn geen geharde supervrouwen en -mannen die over speciale eigenschappen beschikken waarmee ze de strijd tegen het kapitalisme kunnen voeren. Het gaat om iedereen die een duidelijke positie inneemt tegen de hierboven genoemde onderdrukkingsmechanismes.

Als we echter in de eerste plaats een mythe rondom revolutionaire strijd kreëren dan zullen we terecht komen in het burgerlijke "hokjes-systeem" waarin het leven opgedeeld is in werk, vrije tijd, politiek- en privéleven, alsof deze onderdelen van ons leven onafhankelijk van elkaar zouden kunnen bestaan.

Revolutie moet gemaakt worden overal waar mensen positie kiezen tegen politieke repressie en niet alleen in afzonderlijke politieke partijen, groepen of kraakpanden. Het is een kollektief proces wat niet slechts in kleine enklaves kan plaatsvinden.

REPRESSIE IN DENEMARKE

Het "Jeugdhuis" waar op 12-9-87 een 'Zuid-Afrika-bijeenkomst' plaatsvond (zie het anti-Shell-debat elders in deze Zwarte), werd op 22-1 dit jaar "vereerd" met een politie-inval. De voordeur werd met een stormram ingeboukt. Dit terwijl de achterdeur gewoon openstond. Twintig geuniformeerde en acht smerissen in burger namen aan de operatie deel. Geen van de aanwezigen heeft een rechtelijk bevel gezien. Van de 12 aanwezigen werd de identiteit gecheckt en ze werden gefouilleerd. De smeris zat zgn. achter twee jongens aan die van een kostschool waren weggelopen. Het is overduidelijk dat dit niet de ware reden voor de inval was. Dit was intimidatie en een poging tot het kriminaliseren van wat zich de afgelopen tijd in het "Jeugdhuis" heeft afgespeeld. Het "Jeugdhuis" was bv. het toneel van feesten en bijeenkomsten rond bv. kraakdemo's. Er werden Nicaragua-, Shell/apartheid- en autonomenbijeenkomsten georganiseerd.

Na een jaarlang aktievoeren, kraakakties en onderhandelingen met de gemeente kreeg de Kopenhaagse beweging uiteindelijk het "Jeugdhuis" toegewezen. Behalve de hierboven beschreven activiteiten is het ook een ideale plek voor concerten, oefenruimte en theater.

De aanval van de smeris is een aanval op een politiek milieu en staat niet op zich. Al eerder was het "Jeugdhuis" het slachtoffer (zie verderop).

WE PIKKEN DEZE TERREUR NIET LANGER - WE ZULLEN SNEL ZELF TOT AKTIE OVERGAAN !

Het "Jeugdhuis", Jagtvej 69, Kopenhagen.

16.10.87 Twee mensen worden op straat gearresteerd. Ze hebben een tas bij zich met daarin 4 mollies. Ze worden beschuldigd van "poging tot brandstichting". Ze zitten 60 dagen in isolatie.

19.10.87 Huiszoekingen en arrestaties in Christiania. Posters, politieke tijdschriften en boeken, gereedschap etc. worden in beslag genomen.

Dagen achtereenvolgend het huiszoekingen en arrestaties i.v.m. de mollies van 16.10. Paspoorten, persoonlijke brieven, typmachines etc. worden in beslag genomen. Mensen worden dagenlang eenzaam opgesloten. Contact met advocaten wordt verhinderd. Bij de ouders van arrestanten worden huiszoekingen verricht.

17.11.87 Gekleed in kogelvrije vesten en gewapend met machinegeweren wordt het "Jeugdhuis" door de politie overvallen. De operatie geschiedt via het dak, ramen en deuren.

Zes mensen worden gevangen genomen. Met een viltstift wordt op hun hoofden genoteerd op welke plek in het pand ze gearresteerd zijn. Een van hen wordt mishandeld omdat hij/zij een grote bek opzet. Ze moeten allemaal op de grond stil blijven liggen anders zal er geschoten worden. Eentje krijgt een trap in het gezicht waarbij hij een gebroken neus oploopt. Tot het moment dat ze afgevoerd worden moeten ze nog ruim drie uur tegen de muur staan. Het pand wordt tijdens de operatie volledig vernield. Boeken, tijdschriften, kranteknipfels, bier, wijn, muziekinstrumenten, gereedschap, fietsen, paspoorten, privé-brieven, kleren, helmen, typmachines etc. worden meegenomen. Er zijn ongetwijfeld af luisterapparaatjes geïnstalleerd. De operatie duurde 6 uur en er waren een paar honderd smerissen bij betrokken. Buiten werden stillen met stenen bekogeld. Toen ze hun pistolen trokken verdwenen de stenengooiers.

26.11 Twee arrestaties. Eentje wordt er van verdacht deel te hebben genomen aan een actie in Arhus. De ander wordt verdacht omdat zijn/haar voorname zou voorkomen in een kommuniquee die naar het alternatieve persburo Ekkomedia is gestuurd.

28.11 Inval bij Ekkomedia in Arhus. Een typmachine, boeken en archiefmateriaal in beslag genomen.

Al het hiervoor beschrevene spreekt voor zich. Het bij je hebben van mollies is nog geen poging tot brandstichting. Een voorname in een kommuniquee zegt al helemaal niets! De eenzame opsluiting, de invallen, de hetze in de pers - het is een poging om een bevrijdende politiek kapot te maken.

HUN WAPEN IS ISOLATIE - SOLIDARITEIT IS ONZE KRACHT!

De arrestaties zijn nog verder gegaan. Op 10 januari werden 'Kim' en 'Hans' gearresteerd op beschuldiging van "deelname aan, of aan zetten tot" verscheidene politieke akties. Kim werd in haar flat gearresteerd; een kollektie zwitserse teksten over verzet, repressie en politieke gevangenen werd in beslag genomen. Hans werd gearresteerd in de open gevangenis waar hij een vroegere veroordeling uitzat. De smeris nam zijn beschouwingen over het gevangenisleven in beslag, en notities over boeken die hij in de bak had gelezen. De volgende dag, bij de voorleiding, vroeg de smeris hem in isolatie te plaatsen. Noch Hans, noch Kim legde een verklaring af.

De bewijzen van de kit waren minimaal. Vage foto's, een typmachine en de persoonlijke relaties tussen mensen waren de voornaamste bewijzen. De rechter schoof de zaak door naar een hogere rechtbank. Deze wilde echter ook geen uitspraak doen over het verzoek tot hechtenis in isolatie, zolang de openbare aanklager er zich niet over had uitgesproken. Daardoor moesten de twee worden vrijgelaten in afwachting van hun proces.

Naast de kriminalisering van politieke activiteiten en persoonlijke relaties, probeert de smeris de aanklachten verder te onderbouwen door te stellen dat Kim en Hans politiek aktief zijn in de kraakbeweging en daardoor in

verband kunnen worden gebracht met alle akties van de afgelopen jaren. Zij zien de kraakbeweging namelijk als een "hierarchiese organisatie", waarin Kim en Hans "leidinggevende posities" zouden bekleden, en dus verantwoordelijk voor gepleegde akties. Ook het lezen van "teksten met een revolutionaire inhoud", het meewerken aan een autonoom blad en het schrijven van diskussiestukken werd als bewijs voor hun theorie gezien.

De politieke motieven voor de akties van kit en justitie zijn duidelijk. Het verzet moet mond-dood worden gemaakt.

Het volgende discussiestuk uit Denemarken is wat krakermikkig vertaald omdat het uit het Deens in het Engels, en dan nu weer in het 'Nederlands' vertaald is.

"De regerende klasse handhaaft racisme als handvat om kapitalistische uitbuiting te handhaven. Onze strijd is een klassestrijd geen rassen strijd."
(Bobby Seale, Black Panthers Party voor zelfverdediq)

Uit onze ervaringen en analyse kan apartheid en racisme niet zomaar losgezien worden van uitbuiting door een groep witten met immorele en starre ideeën in Z-Afrika.

Apartheid moet in wezen als een onmisbaar middel voor kapitalistische/imperialistische uitbuiting en onderdrukking worden gezien. Apartheid is dus een van de vele vormen van burgerlijke machtsstructuren; fascisme, militaire diktatuur en parlementaire democratie zijn andere vormen van kapitalistische regeringsvormen. Wanneer welk model wordt gebruikt hangt af van welke het meest voordelig is in een gegeven situatie voor het kapitalisme. Wat verder karakteristiek is voor apartheid, is de dubbele klasse verdeling: een witte toplaag en een zwarte arbeidersklasse, waar de witte minderheid ook weer een bevoorrechte groep is met hogere posities, hogere lonen en betere huizen.

realiteiten de ogen te sluiten, zullen mensen met een slappe overtuiging niet snel op de loop gaan. De taak van links is om de het functioneren van het kapitalisme te ontmaskeren en te voorkomen. Dit is o.a. wat men radicale politiek noemt), en niet de sociaal-democratische traditie die de werkelijkheid versluiert en compromissen sluit met alles en iedereen om in aantal te groeien, en om zo misschien voor enkele carrière jagers macht te creëren.

We moeten het systeem in z'n totaliteit aanvallen en het verband laten zien tussen crisis en oorlog, de sociale verarming in de ontwikkelde kapitalistische landen, racisme en sexismen, de technologische aanvallen van bovenaf, en de ekologiese vernietiging.
(RZ en Rote Zora)

In relatie tot b.v. Z-Afrika zal de "humanistische" werkmethode meestal resulteren in een liberale pseudo-democratie waarbij onderdrukking voortduurt in een meer verdeckte vorm. Een systeem waarbij nog steeds veel onderdrukten zijn en een relatief kleine toplaag.

langrijke dingen is dat hervormingen in hun voordeel werken, om veel grotere uitgaven te doen die nodig zijn om een tegenstrijdig en diktatoriaal regiem te onderhouden.

Vandaag de dag is het apartheidregiem in oorlog met het grootste deel van z'n bevolking. Militaire-eenheden zijn ingezet in grote stedelijke gebieden.

Het is niet allen in Z-Afrika dat het kapitaal geïnteresseerd is in hethervormen envormen van uitbuiting. Na de Sandinistische overwinning in Nicaragua, heeft de U.S.A. geprobeerd Pinochet te wippen in Chili, ze hebben Marcos vervangen in de Filipijnen, en Duvalier in Haïti. Alleen omdat het kapitaal geleerd heeft dat openlijke diktators op de lange duur juist de anti-imperialistische en anti-kapitalistische strijd versterken en; omdat diktators duur zijn en op de veilige thuisbasis van het kapitalisme rotzooi teweeg brengen.

Ze hebben geleerd van Vietnam en Nicaragua en hebben de klassieke anti-opstand modellen, waarbij men onrust en crisis bevocht met

massaal gebruik van eigen wapens, laten vallen. Nu gebeurt het minder opvallend maar zeker niet minder berekend.

ONS VERZET EN ZUID AFRIKA

Nu we globaal het functioneren van het kapitalisme hebben herkend, moet onze strijd tegen apartheid verbonden worden met de strijd tegen het Kapitalisme/imperialisme.

Ons verzet moet tot uiting komen d.m.v. een ontmaskerende en die-rekte aanval op het kapitalistische/Imperialistische systeem in ons eigen land. (de shell akties zijn een goed voorbeeld waarbij het verspreiden van informatie en een serieuze aktie samengaan) Als bovenstaande gerealiseerd zal worden zal links zelf vrij en onafhankelijk zijn.

Wanneer men zich gedwongen voelt om voor een groot aantal politieke

"We moeten altijd oppassen dat, daar waar het kapitaal werkzaam is, er altijd een manier is om de huidige relaties te liberaliseren, om revolutionaire krachten de kop in te drukken.
(Chris Wymers, een zwarte Z-Afrikaanse vakbondsman.)

Kapitaal is niet allen geïnteresseerd in hervormingen om de mond van de oppositie te snoeren, maar ook om de tegenstanders van het regiem in de rest van de wereld te doen zwijgen. Zo zal Z-Afrika door de publieke opinie van de rest van de wereld getraind worden n.l.: racisme zal gedeeltelijk worden afgeschaft en het kapitalisme en de uitbuiting gaan gewoon door. Maar één van de meest be-

Kapitaal gebruikt altijd overal in de wereld manipulatie, uitwisseling van ervaringen en kennis, zowel militair als ekonomies, om de macht te behouden.

(Kapitalistische overleving gaat voor de onderlinge competitie.) Wanneer shell, die een van de ergste is onder de andere olie

Maatschappijen, het olie-embargo van de UN wilbreken door met veel bemiddelaars en schijnbewegingen, olie naar Z-Afrika te smokkelen, dan spreken we van manipulatie die hopenlijk snel publiekelijk bekend zal zijn. Niet zo bekend zijn veel van de manipulaties en samenwerking gecoverd door het NATO verbond, vaak met Israël als tussenpersoon voor uitwisseling van militaire technologie en strategiese informatie met Z-Afrika. (Israël had lange tijd een veelomvattend handels- en militair- technologiese samenwerking met Z-Afrika)

De economische en militaire politiek van de NATO, de EEG en andere westerse machten in relatie tot Z-Afrika is voor een groot deel bepaald door de historische rol van Z-Afrika als imperialistische/kapitalistische bastion in Afrika.

Met uitzondering van sommige landen, is de meerderheid van de staten in Zuidelijk Afrika economisch gebonden aan Z-Afrika. Zeker als het gaat om transport en import van onmisbare grondstoffen. B.v.: De grootste olie raffinaderijen liggen in Z-Afrika. Natuurlijk zijn dat de raffinaderijen die de meerderheid van de olie-maatschappijen gebruiken. Ook de grootste transport en verzendbedrijven zitten in Z-Afrika. Ook hebben sommige landen in Zuidelijk Afrika nauwelijks of geen havenverbinding met de rest van de wereld.

Als er geen 'natuurlijke dependance' is van Z-Afrika in een land wordt er een gekreeërd d.m.v. een agressieve oorlogspolitiek, waarbij gebruik wordt gemaakt van sabotage van oliepijpleidingen en depots etc. We moeten ook Z-Afrika's bezetting en plundering van Namibië niet vergeten. Een bezetting die als springplank is gebruikt voor verdere agressie en beheersing van meer landen. Bovendien hebben de westerse machten ook belangen in de grote mineralenvoorraad van Z.A. en in de positie m.b.t. scheepsverbindingen tussen de Atlantische en de Indische Oceaan. In het bijzonder olietransporten van de Perzische Golf naar W.Europa en de USA.

Om de westerse belangen in Afrika veilig te stellen heeft de

oogpunt van kapitalistische uitbuiting uitgaat, die bijv. de Zuid-Afrikaanse vrijheidsstrijd scheidt van de Middenamerikaanse vrijheidsstrijd en van onze strijd om bevrijding hier, zal altijd een zwakke steun en solidariteit opleveren.

De strijd tegen het kapitalisme is hetgene dat ons in Denemarken verbindt met de bevrijdingsbeweging in Z.Afrika en een groot deel van de wereld.

Deze samenwerking is nog een argument om het verzet tegen apartheid te richten tegen kapitalisme/imperialisme op zich en te strijden tegen de structuren van het kapitaal (NATO en EG) in Europa en elders. Het is ook een argument voor een anti-imperialistische karakter van de vredesbeweging omdat de wapenwedloop duidelijk voortkomt uit onderdrukking en uitbuiting.

De vredesbeweging moet vraagtekens zetten achter de politieke en economische grondslagen van de westerse landen. Een vredesstrijd die zich beperkt tot een "humanistische" en egoïstische strijd voor een atoomvrij Skandinavië/Europa zal de wapenwedloop, die noodzakelijk is voor het kapitalisme, nooit kunnen stoppen.

Het kapitalisme brengt steeds meer onderdrukking met zich mee. Onderdrukking van mensen en groepen die zich niet willen onderwerpen aan het totaal destructieve karakter van het kapitalisme - isolering, kriminalisering en uiteindelijke vernietiging van mensen en groepen die niet in de vervreemdende en destructieve produktiewijze passen. Groepen mensen die proberen een menselijk socialistisch alternatief te ontwik-

die te steunen - een dagelijkse strijd voor een waardevol leven. Het is voor ons duidelijk dat ons perspectief een wereldwijde grondslag moet hebben voor een samenleving die gebaseerd is op absolute sociale gelijkheid voor iedereen ongeacht sekse, ras, leeftijd, seksuele geaardheid etc. Dat zou heel normaal moeten zijn.

Wij zien het socialisme als de manier om een samenleving waarbij het volk de directe controle heeft over de produktiemiddelen en de aard van produceren te realiseren.

De invulling van een duidelijk omschreven toekomstperspectief voor een vrije, zelfbepaalde en niet onderdrukte samenleving ligt niet om de hoek. Echte verandering kan alleen door een radicale massabeweging gerealiseerd worden, die weet hoe je stakingen, blokkades, demonstraties en..... sabotage als een politiek wapen kan gebruiken. Dat is waar de machthebbers bang voor zijn.

De massa's dat zijn wij, maar we vallen uiteen in groepen die tegen elkaar uitgespeeld worden: arbeiders, werklozen, mannen, vrouwen, immigranten, uitkeringsgerechtigden, daklozen etc. en iedereen heeft haar/zijn specifieke problemen om tegen te vechten.

Zolang als de HEERSchappij ons weet te verdelen, zolang zullen ze regeren en zal er geen beweging zijn als tegenwicht. Met compromissen komen we niet verder, die verdelen ons alleen maar, daarom moeten we konstand de uitwerking en de relatie met de theorie en de politieke praktijk verbinden en benadrukken.

Dat betekent niet dat we ons in een vast patroon moeten opsluiten, juist het omgekeerde, we moeten de strijd op alle fronten voeren, op alle manieren en niveaus.

Het begint met het duidelijk formuleren van een politiek perspectief, waar onze activiteiten op gebaseerd zijn; deze zullen reiken van openbare bijeenkomsten, straattheater en demonstraties tot een directe aanval op gekozen doelen, waarbij alles afhangt van de situatie de doelen en de krachts-verhoudingen. Ongrijpbaar is onze sterkte! Het is noodzakelijk dat wij die vinden in niet dogmatiese militante linkse groep zitten, een krachtige greep op onze anti-kapitalistische/anti-imperialistische posities houden, dat we onze positie formuleren, zodat het niet radikaal links is die 'klein' links bekritiseerd, als een onderdeel van de opbouw van onze eigen continuïteit.

De shell akties van het afgelopen jaar, de anti-shell bijeenkomst en de demonstratie in september, en het anti-EEG topgebeuren in december zijn o.a. alleen het begin.

Solidariteit is samen vechten hier en nu!!!

Dit artikel is geschreven naar aanleiding van een anti-shell demo en anti-shell discussie in Kopenhagen, 1987

NATO Z.A. economisch en technisch geholpen met het opzetten van een grote inlichtingendienst en radar- en monitorsystemen in Namibië en Z.A. (bijv. het zgn. Silvermine Complex). Zo'n ondersteuning van een diktatoriale staat is niet uniek. Het was bijv. in de schaduw van een NATO-oefening dat

de militaire diktatuur in Turkije werd geïntroduceerd. Sindsdien heeft de NATO Turkije economisch en technisch geholpen met o.a. het bouwen van hoogstbeveiligde gevangenissen voor politieke gevangenen.

Het is belangrijk dat al deze dingen en andere rotzooi publiek worden gemaakt, ze onthullen het dubbele en hypokriete karakter van Denemarken en het westerse verbond dat apartheid en diktatuur vervloekt, maar dat tegelijkertijd via het lidmaatschap van de NATO steunt.

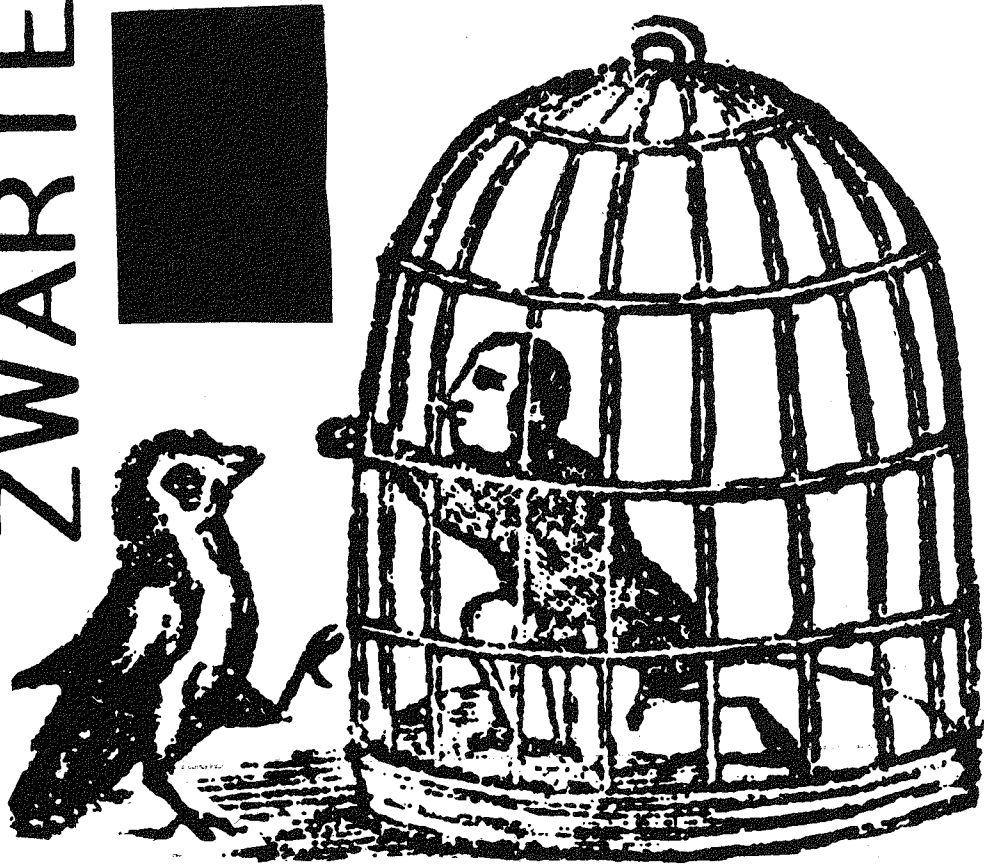
Solidariteit en ondersteuning - o.a. van de bevrijdingsbeweging in Z.Afrika - die niet van het

kelen tegen de vernietigende kapitalistische overheersing. Groepen die proberen een meer menselijke en sociale manier van leven en een beter milieu te scheppen. Ekologische groepen die genoeg hebben van de kapitalistische vervuiling en rotzooi. Uitkeringsgerechtigden en werklozen die rebelleren en een gelijkmatige verdeling van gemeenschapsgoederen eisen, fabrieksarbeiders etc. Groepen die niet langer aksepteren dat ze uitgebuit worden. Deze lijst is eindeloos en omvangrijk.

Het is nodig om ervaringen uit te wisselen met bevrijdingsbewegingen en anti-imperialistische en anti-kapitalistische groepen in Europa en over de hele wereld, en

TWEE REAKTIES OP DE BLADZIJDEN OVER PALESTINA IN DE VORIGE ZWARTE

HOI ZWARTERSTERS

Toen ik de Zwarte nummer 96 inkeek werd ik heel erg boos. Op bladzijde 23 staat namelijk bij een artikel over palestijnse vrouwen in de bezette gebieden een nogal anti-semities plaatje. Hoe erg de staat Israël bij de vernietiging van het palestijnse volk ook aan de verkeerde kant staat, nooit mag je een door de nazi's verzonden joods "kenmerk", zoals een grote neus, gebruiken om Israëliërs belachelijk te maken. Met dit plaatje, waarin de israëliëse soldaat een zeer grote haviksnus heeft (en de palestijnse vrouw niet), benader je de walgelijke onderdrukking van het palestijnse volk niet op een anti-imperialistische maar op een anti-semitiese manier. We moeten zowel tegen het israëliëse imperialisme als tegen anti-semitisme vechten. WEG MET ELKE VORM VAN RASSENHAAT, OF HET NU TEGEN PALESTIJNEN, INNU, AZANIANEN OF JODEN IS GERICHT!!

VAN OPSTAND NAAR ONDERWERPING.

VAN ONDERWORPEN NAAR MESJOGGE

De tien bladzijden over 'de palenstijnse strijd' in de vorige zwarte waren misschien goed bedoeld, maar toch ook al teveel van het kwade: om te beginnen de voortdurende roep om een STAAT onder LEIDING van de PLO (zijn dat dan geen möchtegern-machtigen, potentaten, onderdrukkers, uitbuiters?). En verder de bombastiese retoriek en autoritaire praatjes van de zogenaamde LEIDING van de opstand (zijn 't niet altijd de leiders die opstanden, strijd om bevrijding de doodsteek verkopen, al is het maar om 'na de bevrijding' in de nog warme fautteuils van de vorige heerserskliek plaats te nemen?). Sowieso dat 't de hele tijd PLO über alles is, stemt bedenkelijk. Is de PLO, dat staatje zonder land, dan opeens een uitzondering op de regel dat staten altijd klote zijn, juist een bedreiging van vrijheid betekenen?

"Ja maar, daar gaat 't toch helemaal niet om", zullen sommigen zeggen, "dit is toch autentiek materiaal en 't is belangrijk dat mensen dat hier kunnen lezen. En dat ze in die verklaringen de hele tijd over de PLO jubelen - nou ja, zo zijn ze daar nu eenmaal".

Wanneer er één of twee verklaringen ter illustratie waren afgedrukt, was dat inderdaad een argument geweest. Nu er echter zeven kantjes autoritaire bullsjit in de Zwarte zijn beland, lijkt 't er meer op dat sommigen hier het

allemaal wel prima vinden. Dat wordt bevestigd door de schaarse kanttekeningen bij de dagorders en nota's uit de koker van de verenigde nationale PLO-bonzen:

na lovende woorden van deze HEERSchappen voor de burgelijke pers alhier (blz.22) volgt de opmerking "Zwarte: dat had wel beter gekund!". Wanneer dit wil zeggen: dat de berichtgeving in de Zwarte wel beter had kunnen zijn, is dat belachelijk:journalisten zijn we niet en het gaat al helemaal niet aan om lofprijzingen van PLO-bonzen in bevelen voor ons om te zetten. Wanneer er bedoeld wordt dat 'de Zwarte' zegt dat de burgelijke pers wel wat beter had kunnen zijn,

is dat minstens zo belachelijk: valt er niet veel en veel meer aan te merken op die nota's van pali-burokraatjes in spé? En al helemaal belachelijk is, dat er dan ook gezegd wordt "de Zwarte vindt zus of zo", dus: dat iets de opvatting van de Zwarte zou zijn, dat alle Zwarte-medewerkersters eenstemmig iets zouden vinden.

Van hetzelfde laken een pak is de inleiding tot de 'vlugschriften'. Daar is van een ongedefinieerd 'wij' sprake, dat de indruk wekt/kan wekken dat 'de Zwarte' vindt dat die vlugschriften belangrijk zijn, zo belangrijk dat er nog meer van die ellende wordt aangekondigd. Dit is nergens op gebaseerd, hoogstens op de wens van sommigen en dat betekent nog lang niet dat dat ook zo is. Het is zeker niet zo dat 'de Zwarte' al die slaapverwekkende bevelen van de verenigde nationale bonzen zo belangrijk vindt, dat alle medewerker*s van de

Zwarte het unaniem betreuren dat er ééntje ontbreekt en anderen nog moeten komen. Een heleboel hebben die verklaringen na twee weken nog niet eens gelezen.

Tot zover over de PLO-sjit. (Het gaat hier niet zozeer om kritiek op de PLO, maar om het blindstaren op de PLO en het klakkeloos overnemen van autoritaire en akelige trekjes.)

Die blijken onmiskenbaar uit de zelf geproduceerde teksten. Bv. "De volksopstand in Palestina". Het is bakoeningeklaagd dat daar in uitspraken van de Pravda en de albaanse minister van buitenlandse zaken als tekens van internationale solidariteit opgevoerd worden. Is de officiële kromspraak van de zogenaamd proletarische potentaten dan opeens zo fantasties dat 't in de Zwarte moet belanden?

Verder blijken ook een noorse ambassadeur, de burgemeester van Rome, een deense supermarktketen en nog net niet Lubbers kameraden in de strijd om bevrijding te zijn. Onzin natuurlijk; het blijven onderdrukkers, uitbuiters, hufters. En daarom hebben ze niets in de Zwarte te zoeken, niet op deze manier tenminste.

De geweldige tekens van internationale solidariteit mogen bizar zijn, ze halen het niet bij de passage die eraan voorafgaat. Na een opsomming van allerlei gruwelen, die weliswaar in minder botte bewoordingen al in de burgerlijke pers te lezen waren, wordt er op een heel geheimzinnige toon gesteld dat "in Europa journalisten op de een of andere manier bedreigd worden met als doel hun verslaggeving over de bezette gebieden te beïnvloeden". Hierachter zou "een groep joden", "een geheime zionistische beweging", "de zionistische internationale" zitten... een komplottheorie met dusdanig bruine nasmaak, dat je je er niet over moet verbazen dat mensen dit soort "anti-zionisme" anti-semities noemen. Dat is 't gewoon. En dit soort stories draagt eraan bij, dat het helemaal niet zo ongelooflijk is dat anti-zionisme zo direkt als anti-semitisme wordt opgevat, zoals op pag. 24 van de vorige Zwarte werd gesteld.

En je kan je afvragen wat dit soort geperverteerde kronkels te maken hebben met anti-zionisme (dwz. dat je tegen de idee van een aantal mensen (zionisten) bent, dat zij met een stuk middellandse zee kust naar eigen believen zouden mogen doen en laten wat ze willen (Israël), zonder er rekening mee te houden dat er nog andere mensen (palestijnen) wonen, die ook recht op leven hebben).

Er lijkt helemaal een klap van de molen aan tepas te zijn gekomen als achter "de leugens rondom het

toneelstuk van Fassbinder" "de zionistische internationale" blijkt schuil te gaan, en dat 't er bij de Fassbinder-affaire om ging "elke kritiese, anti-zionistische en anti-imp. beweging de mond te snoeren". Volslagen nonsens. Afgezien van de bedenkelijke historie van de term "zionistische internationale" (de zgn "wijzen van zion" als internationale joodse samenzwering), klopt 't niet met de werkelijkheid: immers in de VS (waar een machtige pro-israel-lobby bestaat) en in Denemarken kon het stuk zonder problemen worden opgevoerd - omdat toonaangevende persoonlijkheden van joodse gemeenschappen daar een andere uitleg eraan gaven, die Fassbinders intenties waarschijnlijk dichter benaderd dan de triviale uitleg, die in Nederland de zaak aan het rollen bracht (wie als duitser over slechte rijke joden begint, is anti-semiet of roept jodenhaat op). Van een internationaal komplot uitgaan is gewoon larie.

Wat precies onder "de leugens rond..." verstaan moet worden, is mistig, maar alle mogelijkheden die te bedenken vallen (de triviale uitleg, Croiset's solo-aktie, loze geruchten over bedreigingen) kunnen niet als counter-insurgency worden opgevat. Het is de konsekwentie van de wijze waarop joodse groepen en mensen in Nederland hun kollektieve en individuele trauma's verwerk(t)en. Dat dat nu tot een oneigenlijke druk op de amsterdamse theaterschool, die het stuk wou opvoeren heeft geleid, is problematies en vervelend, maar niet counter. Duidelijk was dat het om de verwerking van een verleden, niet om slinkse plannen voor de toekomst ging. Duidelijk is verder dat 't gros van de Fassbinder-tegenstanders het er niet om te doen was om elke kritiese, anti-zionistische en anti-imp. beweging de mond te snoeren (hoe haal je 't in je hoofd ?!).

Het raakt kant noch wal om het toneelstuk van Fassbinder opeens als kernstuk van elke kritiese, anti-zion. en anti-imp. beweging op te vatten. Voor de beroering hadden slechts weinigen er wel eens van gehoord en nog minder mensen hadden 't gelezen (de gelimiteerde oplage werd zelfs veramsjd). Gewoon weer een toneelstuk van het kleine klupje cultuurfreaks, dat slechts door de ophef ertegen onder de aandacht van een breder publiek kwam, met alle gevolgen vandien: politici, als Korthals Altes en Dolman, die er munt uit trachten te slaan en natuurlijk meent iedere onbenul zich er een oordeel over te moeten kultiveren, zonder zich te informeren, zoals gebruikelijk. De proporties, die aan de betekenis van het stuk worden gegeven, zijn volledig overtrokken - dat was toen de affaire speelde het geval en dat is in de laatste Zwarte nog meer het geval.

De gewoonte in zionistische kring om verzet tegen hun politiek te verketteren als anti-semities, lees een voortzetting van wat de nazi's deden, is een smakeloze manier om oud zeer voor propaganda-doeleinden te misbruiken. Evenzo misplaatst is 't, om als reactie daarop, de activiteiten van de zionistische kolonisten en het israeliese staatsapparaat gelijk te stellen met de toestanden onder de nazi-heerschappij 33-45. Zo'n vergelijking gaat volkomen voorbij aan de omvang en aard van de wandaden, onderdrukking en uitbuiting door de nazi's. En het slaat helemaal nergens op, om te suggereren dat 't nu erger is dan toen (wat oa. met een citaat van een noorse ambassadeur en in het stuk over de februaristakingherdenking gebeurt). Er zijn 2x zoveel joden vernietigd als er nu in Israël wonen. De imperialistische oorlog 39-45 eindigde met tientallen miljoenen doden. Dat

zijn andere dimensies; wat niets afdoet aan de ellende die de staat Israël veroorzaakt.

De vergelijking met het optreden van leger, smeris en kolonisten nu in Palestina met dat van de nazi's toen, mag voor op de tong liggen (vooral ook door de voor-geschiedenis van Israël), na alle regimes die al van hetzelfde beschuldigd zijn, is het tot een inhoudsloze stijlfiguur verworpen, die in een polemieek misschien soms op z'n plaats kan zijn, maar in dit verband vertroebelend werkt en vrij smakeloos is (vooral wanneer het het enige stijlbloempje is).

In plaats van Israeli's met nazi's gelijk te stellen, kan je beter zeggen dat 't ook gewoon mensen zijn, deels wreed en simpel als vele mensen elders, deels net zo gevoelig voor onrecht en doordrongen van de onhoudbaarheid van de bestaande situatie, zoals zovele anderen elders (bv. de dienstweigeraar*s, die weigeren om een radertje in het gemilitariseerde Israël te zijn en daar prakties als hoogverrader*s door het leven moeten).

De bovenstaande kritiek op de behandeling van "de palestijnse strijd" in de Zwarte, wil niet zeggen dat er iets tegen solidariteit met verzet tegen de staat Israël en het zionisme is. Dat verzet van palestijnen, maar ook van israeli's, verdient ieders solidariteit, echter geen overtrokken, platvloerse en irreële voorstellingen van zaken, noch het kritiekloos volgen van leiderskliekjes. Dan draai je jezelf een rad voor ogen en spot je met het denkvermogen van anderen. En uiteindelijk zal het uitlopen op de zoveelste ontgoocheling wanneer de gekompliceerde werkelijkheid niet meer te negeren valt.

AMORE E ANARCHIA!

DE ZWARTE 19

DE ELITE WILDE

DE ELITE WILDE OOK EEN REVOLUTIE

Dit artikel gaat over Nederland in de periode 1944-45, het laatste oorlogsjaar (althans van de tweede wereldoorlog).

Over het politieke gekonkel in Londen, in de gevangenkampen waar de maatschappelijke elite vertoefde, en de samenzweringspogingen van het Militair Gezag en de Binnenlandse Strijdkrachten, onder leiding van Prins Bernhard, die allen ten doel hadden, het "nieuwe Nederland" van na de oorlog gestalte te geven, vóórdat de burgerlijke democratische structuren weer in werking waren. Een 'vredezame' (contra)revolutie die uiteindelijk niet echt is geslaagd, maar wel diepe sporen naliet in de maatschappij van na 1945.

NEDERLAND IN LONDEN

Nederland vóór de tweede wereldoorlog werd gekenmerkt door haar verzuimdheid en pacificatie. Grofweg gezegd komt dat neer op verschillende bevolkingsgroepen die op levensbeschouwelijke basis worden georganiseerd, waarbij elke bevolkingsgroep, de zogenaamde 'zuil', een geheel eigen maatschappelijke structuur kent: eigen media, eigen sportverenigingen, eigen kroegen, eigen kerk, eigen onderwijs etc. De verschillende zuilen hadden daardoor nauwelijks iets met elkaar, en de zaken van nationaal belang werden door de elites van de zuilen onderling geregeld, waarbij als ongeschreven regel goldt dat geen van de zuilen te kort mocht komen, en het compromis bovenaan stond als vorm van konfliktoplossing. Mede door deze sterke verzuiling zijn de sociaal-ekonomiese scheidslijnen die dwars door de zuilen heen liepen, nooit tot uiting gekomen in duidelijke klassentegenstellingen of, veel belangrijker, een sterk klassenbewustzijn. De arbeidersbeweging, die al snel de sociaal-demokratiese richting op werd gestuurd brak (dus) ook niet door de verzuiling heen.

De crisisjaren hadden hun sporen achtergelaten, en voor de oorlog was iedereen voornamelijk met zichzelf bezig, had zich teruggetrokken op de eigen kneuterige eilandjes, bemoeide zich met zo weinig mogelijk, en wilde vooral met rust worden gelaten.

De Duitsers, die daar dus duidelijk anders over dachten, veroverden in 1940 Nederland. De koningin, haar familie en de regering vluchten naar Londen, en de bezetting die 5 jaar zou duren was een feit.

Bij gebrek aan een echt land en bevolking om over te heersen, een leger om een land te veroveren, hield de Nederlandse kolonie in Londen zich dan ook voornamelijk bezig met het voorbereiden van de politieke toekomst van het Nederland na de Duitse bezetting.

Middelpunt hierin was koningin Wilhelmina. Ze had uitgesproken autoritaire ideeën: Mede door het ontbreken van een parlement, het bestaan van een vrijwel machteloze regering onder leiding van Gerbrandy, en gesterkt door haar autoritaire omgeving, speelde Wilhelmina, zwak uitgedrukt, een bedeutend grotere rol dan volgens de grondwet voor haar was weggelegd. Tekenend voor de autoritaire sfeer die rond haar hing, was een in Londen circulerend voorstel, dat veel bijval kreeg: "Geen herstel van de democratische vormen van 1939; geen herstel van de klassenstrijd, vernieuwing van de nationale geest; versterking van het centrale overheidsgezag; voorkoming van overmatige macht van de politieke partijen." Wilhelmina was dol op de zogenaamde "Engelandvaarders", in wie zij een nieuwe, sterke volksgeest meende te ontwaren. De Engelandvaarders gaven Wilhelmina een geflatteerd beeld van de situatie in Nederland. Wilhelmina kreeg de indruk dat elke Nederlander een verzetsstrijder was, en ook nog eens een held.

In Londen werden drie instanties opgericht. In februari 1943 werd het Militair Gezag opgericht. Deze burgers in militair uniform, bedacht door generaal Kruls, hadden een opdracht die drie taken omvatte:

1. Het zuiveren van het ambtenarenapparaat.
2. Het oppakken van NSB-ers, collaborateurs, verraders etc.
3. Het voorbereiden van de terugkeer van de bestuurlijke organen.

Wilhelmina had de feitelijke macht over het Militair Gezag. De leden van het Militair Gezag bestonden voornamelijk uit medewerkers van multinationals, zoals Philips, Unilever, AKU en Shell.

Daarnaast werd in augustus 1944 het College van Vertrouwensmannen in het leven geroepen. Dit College had opdracht voor orde en rust te zorgen in een eventueel gezagsvacuum dat vlak na de bevrijding zou kunnen optreden. In Nederland hadden ze contacten met de Orde Dienst, een voornamelijk uit oud-officieren bestaande organisatie die de praktische taak kreeg voor de orde en rust te zorgen. Hun pamfletten met allerlei vrijheidsbeperkende maatregelen lagen al klaar.

Ten derde werden in September 1944 de Binnenlandse Strijdkrachten opgericht, met aan het hoofd Prins Bernhard. De Binnenlandse Strijdkrachten waren bedoeld om het verzet te bundelen en militair te organiseren; de gedachte erachter was voornamelijk greep te krijgen op het verzet, het te kunnen controleren en sturen. De plusminus 7000 leden van het verzet waren tot dan toe georganiseerd in de Orde Dienst, de Knok Ploegen, en de Raad Van Verzet.

een Revolutie

Ondertussen in Nederland.....

In het geriefelijke kamp Sint Michielsgestel zaten een groot aantal prominente Nederlanders opgesloten. De Duitsers hoopten ze in de toekomst als gijzelaars te kunnen gebruiken, als er toch es wat fout zou gaan met hun duizendjarig rijk. Er werd hier druk gediscussieerd over de politieke toekomst van Nederland. Want dat het na de oorlog allemaal anders moest, daar was iedereen toch wel van overtuigd. De zogenaamde groep-Schermerhorn, bestaande uit niet-partijgebonden politici zat ongeveer op de lijn van de Nederlandsche Unie. Deze Unie had tot 1941 bestaan en fungeerde als spreekbuis voor de Duitsers. De Unie probeerde met de Duitsers tot een vergelijk te komen over politieke veranderingen in Nederland, in ruil voor het (gedeeltelijk) terugkrijgen van de soevereiniteit. De Unie was ronduit autoritair. Een van hun drie leiders zou later nog minister-president van Nederland worden: De Quay.

Uit de voormalige Unie en de groep-Schermerhorn ontstond de Nederlandse Volksbeweging. Het christendom hadden ze als uitgangspunt van hun programma. Ze wilden een nieuwe sociaal-ekonomiese structuur in Nederland vestigen, het korporatisme, dat gepaard moest gaan met een kultureel en moreel nationalisme. Niet meer dan drie politieke partijen, een sterke regering en een zwak parlement, meer macht voor de monarchie, geen klassenstrijd en een nationaal bewustzijn waren hun idealen. Zowel de elite in Londen als de elite in Nederland hadden dus dezelfde autoritaire ideeën over een nieuw Nederland. Ze vonden elkaar dan ook snel.

Eind 1944 werd het Zuiden van Nederland bevrijdt door de Canadezen. De regering kondigde de staat van beleg af voor de bevrijde en de te bevrijden gebieden. Het Militair Gezag kreeg alle volmachten (verbieden van vergaderingen, censuur uitoefenen, arrestaties etc.). Aan de Binnenlandse Strijdkrachten wordt de opdracht gegeven het Zuiden te zuiveren. Dit loopt giganties uit de klauwen. Veel leden van de Binnenlandse Strijdkrachten zijn pas op het laatste moment erbij gekomen en gebruiken hun macht om zichzelf te verrijken, persoonlijke ruzies te beslechten, en lastige getuigen uit het verleden op te ruimen etc. Duizenden mensen worden bij razia's opgepakt en in concentratiekampen opgesloten. Prins Bernhard, de bevelhebber van de Binnenlandse Strijdkrachten, wordt gesteund door de autoritaire stemming in Londen en de macht van de monarchie; steeds machtiger. Het Militair Gezag laat de situatie doelbewust uit de hand lopen. Enerzijds om haar macht te tonen, anderzijds kwam het het Militair Gezag goed uit dat het verzet, dat ze enigzins wantrouwend gadesloegen, zich op de arrestaties stortten, en zich verder niet met de politiek inlieten.

Het Militair Gezag had haar macht in het Zuiden versterkt met de industriële en maatschappelijke elite, waaronder veel oud-Nederlandsche Unie leden. Het was dan ook niet raar dat de "vernieuwingsgedachte" van de Nederlandse Volksbeweging bij hun zeer aansloeg. Eindhoven fungeerde als 'hoofdstad', en de invloed van Philips was aanzienlijk (Philips had tijdens de bezetting door haar collaboratie met de Duitsers zwaar geld verdiend). Er werd een 'adres' naar de regering in

Londen gestuurd om druk uit te oefenen: Het in 1937 gekozen parlement mag niet terugkeren, geen herstel vooroorlogse structuren, voorlopig geen verkiezingen en een korporatistische sociaal-ekonomiese structuur. Het machtsblok Kroon-Militair Gezag-Binnenlandse Strijdkrachten werd verder versterkt door het Bureau Inlichtingen.

De kommunisten-angst begon namelijk sterk op te komen. In het zuiden was de BS al bezig gegevens over kommunisten en links-radikalen te verzamelen. De top van de Binnenlandse Strijdkrachten bestond bijna geheel uit vertegenwoordigers van de Orde Dienst, die geheel op de lijn van Londen zat. De top van de Binnenlandse Strijdkrachten had zo haar eigen ideeën en had in de Binnenlandse Strijdkrachten een gewillig instrument. Links wordt geregistreerd, geïnfilteerd, de Waarheid wordt gecensureerd etc. De Binnenlandse Strijdkrachten werden steeds minder bonafide. Uit hun

midden werd de Politieke Opsporingsdienst gerekruteerd. Deze dienst werd voornamelijk bevolkt door mensen met een fout oorlogsverleden. Zij slaagden erin 130 concentratiekampen te vullen. De top van de Binnenlandse Strijdkrachten en het College van Vertrouwensmannen gingen in het geheim met de Duitsers onderhandelen over toekomstige kapitulatievoorwaarden. Het verzet dat al die jaren de praktijk had verzorgd, stond geheel buiten spel.

In Londen spat het kabinet-Gerbrandy ondertussen uitelkaar. Het tweede kabinet Gerbrandy bestaat louter uit mensen die de vernieuwingsgedachte aanhangen.

VIJF MEI

5 mei 1945 is er een bestuursvacuüm in West-Nederland. De Duitsers hebben gekapituleerd, maar zijn er nog wel. Bovendien waren volgens de kapitulatievoorwaarden de Duitsers belast met het handhaven van de rust en orde. Vanuit Londen komt de order dat de BS wel de straat op mogen, maar geen wapens dragen.

8 mei trekken de Canadezen West-Nederland binnen en arriveert het Militair Gezag in Den Haag. De verhouding met het ook aanwezige College van Vertrouwensmannen en de wederzijdse bevoegdheden en taakafbakening is onduidelijk. Het MG ging er daarom maar vanuit dat zij de regering vertegenwoordigde en handelde daar ook naar. Niet veel later wordt het College ontbonden. Ook in West-Nederland loopt het optreden van de BS volkomen uit de hand. In Den Haag arriveren ook weer de eerste ministers. In Londen was afgesproken dat na de bevrijding het kabinet haar zetels ter beschikking aan de koningin zou stellen. Er zou een nationaal kabinet moeten komen, bestaande uit vertegenwoordigers van de oude politieke partijen, het verzet en de "vernieuwingsgedachte". Zij vinden snelle verkiezingen ongewenst. De Nederlandse Volksbeweging timmert hard aan de weg. Van de politieke partijen zijn de ARP (Anti Revolutionaire Partij) en CHU (Christelijke Historische Unie) goed gekonserveerd de oorlog door gekomen. Veel leden van de CHU en de SDAP voelen zich aangetrokken door de NVB.

De arbeiders waren geradikaliseerd. De CPH (Communistische Partij van Holland) wilde terug komen als Volksfront met radicale SDAP-ers = de "Vrienden van de Waarheid". Door de terugkeer van het gezuiverde parlement (aangevuld met "verdienstelijken" uit de oorlog), dat overigens geen enkele bevoegdheid kreeg en het herstellen van de verzuilde radio herwonnen de oude partijen al snel weer invloed. Een andere rem op de autoritaire dromen van de NVB, het MG en de monarchie overmiden de geallieerden. Voor de geallieerden was maar één ding belangrijk: Nederland moest een stabiel land worden. Een diktatoriaal Nederland zou onstabiel zijn en een gevaar zijn voor de machtsverhoudingen in Europa. De koude oorlog woedde al in alle hevigheid. Er werd gedacht aan een geleide- of oranje-democratie, met als ingrediënten:

eenheid op basis van het christendom, sociaal gevoel en nationalisme. De rol van het verzet is inmiddels nihil, afgezien van nationalistenvan Londenlijn en degenen die pas na september 1944 toe waren getreden. Het verzet wordt zoet gehouden met de Nationale Advies Commissie, een soort van schijnparlement die de regering niet-bindende adviezen mocht verstrekken. Uiteindelijk wordt het kabinet-

Schermerhorn geformeerd. Zonder deelname van kommunisten en overheersd door de protestant-christelijke partijen en de NVB. De voornaamste programmapunten zijn: verkiezingen over een jaar, opheffing van het MG, zuivering en het tot stan brengen van een korporatistische maatschappij. De NVB slaat echter niet aan. Ze worden te elitair en te vaag bevonden. Daarnaast was de verzuiling te sterk verworteld, waardoor de oude maatschappelijke scheidslijnen bleven bestaan. Zo eiste de kerk een politieke partij, de latere KVP, die veel NVB-aanhangers naar zich toetrok. Andere NVB-ers sloten zich aan bij de uit de SDAP voortgekomen PvdA. De radicalen organiseren zich in de CPN. De roep om snellere verkiezingen. Onder deze, en geallieerde druk worden de verkiezingen vervroegd. 17 Mei 1946 worden er voor het eerst weer verkiezingen gehouden. Er blijkt weinig veranderd te zijn met de vooroorlogse verhoudingen. De "vreedzame revolutie" die de autoritaire elite wilde is niet gelukt.

Wel is een gedeelte van hun gedachtengoed er door heen gedrukt. Het korporatisme is in veel instanties e.d. terug te vinden, de rooms-rode coalitie is geboren, de maatschappij gedepolitiseerd dan ooit, het bedrijfsleven heeft haar invloed vergroot en alle belangrijke beslissingen worden nog steeds door de heren in achterkamertjes genomen. Daarnaast is er een duidelijk anti-linkse politiek. Terwijl de zuivering op laag water werd gezet (als er echt gezuiverd had moeten worden, had juist die elite moeten worden gezuiverd die nu de touwtjes in handen had), maakte het Bureau Nationale Veiligheid, de voorloper van de BVD, onder aanvoering van mr. Einthoven, oud-leider van de Nederlandsche Unie, met 1000 mensen jacht op alles wat links-radikaal zou kunnen zijn.

1 Maart 1946 werd het MG opgeheven. Samen met de BS werden ze omgeturnd tot de nieuwe nationale strijdkrachten; eigenlijk bestemd als bezettingstroepen in Duitsland, maar toen dat niet nodig was, bleken ze heel bruikbaar te zijn in Indonesië. Daar zouden ze hun spotnaam, "de WA van de "Prins" weer vaak eer aan te doen.

PALESTIJS VERZET UIT DE GAZET

achtergrondinformatie met een vooropgezette wending

De palestijnse verklaringen: hun aantal doet even exoties aan als hun taalgebruik.

Maar geheel konform de traditie van de Zwarte hebben ze voorrang, omdat ze een primaire informatie-bron van een beweging zijn, waarmee we meer dan solidair zijn; uitingen van de mensen in verzet tegen de israëliëse bezetting.

Zijn die verklaringen daarom ook onverdacht? De naam van de opstellersters, de Verenigde Nationale Leiding van de Opstand, laat veel eerder het tegendeel vermoeden.

Vooropgezet dat de vlag de lading dekt, dat er een landelijke (=nationale) koördinatie (=leiding) van de opstand tot stand gekomen is door een samengaan van de plaatselijke groepen, die in opstand zijn, is de aandacht die de verklaringen gekregen hebben terecht.

En toch.....

De eensluidendheid van de geformuleerde eisen is even misleidend als het gesloten optreden van de PLO. Maar te veronderstellen, dat in het algemeen onze kennis van zaken over de palestijnse kwestie op andere informatiebronnen gebaseerd is dan de westerse pers met haar kulturele vervorming en politiek geweten, is op z'n minst naïef.

Daarom het volgende stuk uit een duidelijk rechts-liberale bron, de franse Le Monde Diplomatique. Een stuk dat minder boeiend is door wat er mee gesuggereerd wordt, méér nog, wat ons allen nog eens duidelijk in het bewustzijn wordt geprent, dan door de opeenhoping van onweerlegbare feiten en uitspraken.

Zo bezien krijgen de verklaringen een ander gehalte, wanneer hierna vragen opkomen over het gezicht van deze Verenigde Nationale Leiding van de Opstand enz. Konkreet: het volgende stuk is heel precies in de weergave van feiten, die de verklaringen ons niet geven. De bewering aan het begin en het einde van het stuk echter, nl. dat de frustratie van de PLO-delegatie over het verloop van de arabiese top in Aman het PLO-voetvolk in de bezette gebieden heeft aangezet tot de 'opstand', hangt volledig in de lucht, wordt door niets in het artikel gestaafd dan door onze perverse voorstelling, dat een niesbui van onze regering oorlog voor ons zou betekenen (want zó leren we toch ons eigen verleden te interpreteren en dús moet het ook zo in deze Nato-kolonie werken). Dan maar liever een ton voor tochtstrips in de auto's van deze heren.

"De onderdrukte schreeuw van de Palestijnen!"

In de bezette gebieden hebben de palestijnse manifestaties een ongekend massaal karakter gekregen. Nog nooit heeft de bevolking - mannen, vrouwen en kinderen - met zo'n felheid verzet geboden aan de gewapende militairen, die enorm gewelddadig optreden.

Al vóór het eind '87 telt men officieel al zo'n 20 doden naast ruim 200 gewonden en een paar duizend arrestaties. Er zijn extra interneringskampen voor de talrijke arrestanten ingericht en het aantal processen is enorm toegenomen.

"Alleen een ijzeren hand kan de demonstranten tot rust brengen. Wat kunnen we anders doen?"

"De tijd werkt tegen ons, er is geen militaire oplossing voor te vinden", geeft A.Eban, voorzitter van de parlementaire commissie voor buitenlandse zaken en defensie, toe. "Iedere nieuwe golf van demonstraties moeten we zien te vermijden".

Voor de vernieuwde voorstellen van de sociaaldemocraten voor een nieuwe vredesconferentie over het Midden-Oosten is het waarschijnlijk al te laat. Momenteel maken ze samen met de Likoeed deel uit van de regering van Nationale Eenheid (een soort crisis-kabinet, dus@). De regering heeft

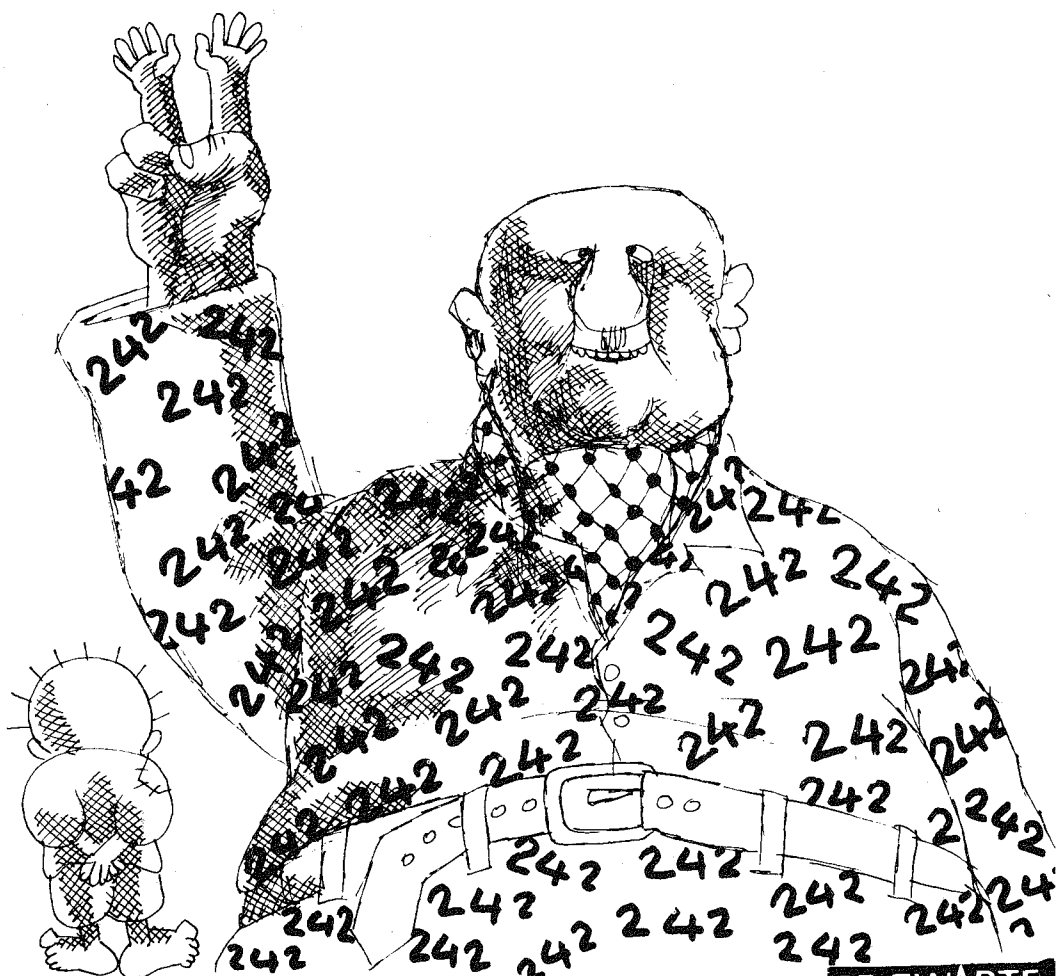
laten weten "niets anders te kunnen doen dan de repressie op te voeren, ook al wordt hierdoor alleen maar het slechte image van Israël in de wereld versterkt."

Een kleine uitzondering in deze afweershouding is de sociaaldemokraat E.Weizman, minister zonder portefeuille. In de krant 'Maariv' van 23 december vorig jaar stelde hij vast, "dat de wortel van het kwaad gelegen is in het feit, dat we geen oplossing hebben aangeboden voor het palestijnse probleem en ook niet voor onze houding naar de arabieren in Israël, die in ongelooflijk barre omstandigheden moeten leven. Toen ik in het verleden dit probleem aansneed, werd er geroepen 'Hou je bek! Je lijkt wel een mohammedaan! Dat mag je niet zeggen!' En nú zien we het resultaat."

Al meer dan 20 jaar duurt nu al de israëliëse bezetting en het politieke gekonkel vertraagt alleen maar de opzet voor een vredesconferentie in het Midden-Oosten: dit alles moet de Palestijnen wel wanhopig maken.

De Golfoorlog neemt de arabiese regeringen volledig in beslag en hierbij kiezen ze merendeels ook nog de kant van de VS, die Irak ondersteunen.

Op de laatste arabiese topconferentie (november '87 in Aman) is voor het eerst het israëlië-arabies konf...

dromgem. De speelruimte voor de Organisatie voor de Bevrijding van Palestina (PLO) wordt zienderogen kleiner. Niets van dit alles ontgaat de Palestijnen, die er midden in zitten. En het is ongetwijfeld méér dan toevallig, dat de opstand in Gaza en op de Westbank precies één maand na de top van Aman uitbrak.

Sinds lange tijd heerst er een explosieve situatie in de bezette gebieden: twee soorten nationale bevolkingsgroepen verkeren daar in een uiterst ongelijke situatie. 60.000 Joodse kolonisten beschikken

daar over volledige israëliese burgerrechten, terwijl 1,5 miljoen arabieren in hetzelfde gebied aan het militaire bezettingsregiem zijn onderworpen en daarmee dus beroofd zijn van al hun burgerrechten, zoals het recht om hun eigen vertegenwoordigers te kiezen. Voor iedere gemeente geldt een aparte wetgeving en een aparte rechtspraak.

De eigen palestijnse rechtbanken mogen zich alleen nog maar bezighouden met burenruzies.

Tegen de uitspraken van de israëliese militaire rechtbanken kan geen beroep worden aangetekend;

ze staan gelijk met militaire bevelen, die aan geen enkele parlementaire controle onderworpen zijn. Een typies Zuid-Afrikaanse situatie.

"Gaza lijkt op Soweto, en de toestand daar is misschien nog wel erger! Het is een dicht bevolkt gebied, waar de bewoners onder gruwelijke omstandigheden leven.

Hun enige reden van bestaan is de konfrontatie met de kolonisten en de soldaten van het israëliese leger", aldus de uitgeefster van het volksdagblad Hadachot, om duidelijk te maken hoe ondragelijk de sfeer is, waarin de bewoners van dat gebied moeten leven.

"Een menselijke tijdsbom" noemen sommige Israëliërs het. De militairen hebben zelf de vergelijking met Soweto gemaakt.

Al vóór de israëliese invasie in Libanon in '82 braken er geweldigheden in de bezette gebieden uit, maar die konsentreerden zich op de Westbank.

Deze keer echter bestaat er vanaf het begin van de onlusten in december '87 een soort samenhang in de twee gebieden. In Gaza waar de dodelijke incidenten toenemen, zijn de levensomstandighe-

den nog dramatiser; 634.000 mensen leven daar samengepropt op slechts 340km² (de grootste bevolkingsdichtheid van de wereld!).

Volgens de officiële statistieken zal de bevolking van Gaza in het jaar 2000 de 1 miljoen overschrijden. Op dit ogenblik zijn 59,1% van de bewoners jonger dan 19 jaar. Dat betekent dat 2 op de 3 tijdens de bezetting zijn geboren.

En in deze zee van rechtelozen en allerarmsten leven er maar 2500 kolonisten een luxerius bestaan; een bron van moeilijkheden en haat, zoals een journalist van Hadachot schrijft. Het handje vol kolonisten bezit ruim 28% van de grond. En ieder van hen afzonderlijk heeft de beschikking over 27600 m³ water per jaar, terwijl de Palestijnen slechts op 200 m³ water per hoofd per jaar recht hebben. En hiervoor moeten ze nog een prijs betalen die vier keer hoger is dan de prijs die de kolonisten betalen, omdat de Palestijnen voor hun watergebruik niet gesubsidieerd worden door allerlei zionistische organisaties.

Kansen voor economische ontwikkelingen zijn daar bijna nihil. Iedere dag gaan er zo'n 60.000 arbeiders

dersters bij zonsopgang hun arbeidskracht in Israël verkopen. En ze zijn verplicht 's avonds weer naar huis terug te keren uit veiligheid voor de joodse staat. Tegenover deze "tijdsbom" hebben de leiders van de Likoed geen andere oplossing in te brengen dan nóg meer repressie. En talrijke sociaaldemocraten zijn dezelfde mening toegedaan. Anderen zouden zich wel van de hele zaak willen ontdoen. In het geheim zijn er ooit suggesties aan Egypte gedaan, dat zij eventueel de controle over de Gaza-strook zouden kunnen krijgen. Maar de Egyptenaren hebben dit plan terstond van de hand gewezen. Minister van buitenlandse zaken, Perez deed op 7 december van het vorig jaar een nogal verward voorstel om het hele gebied te demilitariseren. En tenslotte zijn er onder de sociaaldemocraten een paar 'duiven', die hardop zeggen, dat Israël geen andere keuze heeft dan het hele gebied gewoon op te geven. Ook sommige journalisten denken er zo over; bv. Z. Schiff van het onafhankelijk dagblad Haaretz: "Eens zal er een dag komen, waarop we

zullen smeken, dat iemand het gebied met al z'n elende zal overnemen." De sociaaldemokraat Rabin, minister van defensie in het kabinet van Nationale Eenheid vindt, dat er aan twee voorwaarden moet zijn voldaan, vóórdat er aan de onderhandelings-tafel kan worden plaats genomen en over de bezette gebieden kan worden gepraat: 1) de levensstandaard van de bewoners moet worden verhoogd en 2) de "strafmaatregelen tegen de onruststokers moet worden verscherpt". Op het terrein waar hij de dienst uit maakt, de militaire repressie, heeft hij met betrekking tot de rellen zijn vastberadenheid getoond. Want de schietpartijen met scherpe munitie hebben tot eind '87 al meer dan 20 doden onder de Palestijnen gevergd. Maar dit militaire geweld is slechts een bevestiging van wat bij het aantreden van de minister in de zomer van '84 met een kabinet van Nationale Eenheid al te verwachten was. Sindsdien is de repressie alleen maar toegenomen. Cijfers van de afgelopen tijd laten zien, dat er

tijdens de Likoed-regering ('77-'84) maar relatief zelden "administratieve detentie" werd toegepast (dus gevangenschap zonder tussenkomst van de rechter). Alleen in '87 werden er 205 Palestijnen op deze voorwaarden vastgezet. In de loop der jaren was het aantal veroordeelden op politieke gronden al opgelopen tot zo'n 5000. In dat zelfde jaar waren er ook meer uitwijzingen dan ooit te voren. Rabin ging hier zelfs prat op, in een repliek op kritiek van rechts: "Ik heb drie keer zoveel Palestijnen uitgewezen dan jullie van de Likoed!" Een ander voorbeeld: in '87 zijn er 200 gebouwen opgeblazen in de bezette gebieden als repressie-maatregel, terwijl het aantal onder de Likoedregering 'beperkt' bleef tot 20. Wat daarentegen onveranderd is gebleven sinds de bezetting in '67 zijn de martelpraktijken, die door speciale eenheden van het Israëlische leger worden uitgevoerd. De zogeheten commissie 'Landau' bevestigde in een in oktober '87 verschenen rapport het bestaan van zulke praktijken, die men al jaren

heeft geprobeerd te ontkennen. Hierbij moet zeker het tragiese lot van de tienduizenden uiteengescheurde palestijnse families worden toegevoegd, gezinnen waarvan een deel binnen de israëliëse grenzen wonen en van palestijnse oorsprong zijn: hen is het recht ontnomen om met hun familie in Gaza of op de Westbank zich te herenigen.) Met deze politiek willen de israëliëse machthebbers bereiken dat het aantal Palestijnse inwoners wordt teruggebracht, terwijl tegelijkertijd iedere jood, die zich in die bewuste gebieden wil vestigen automatisch alle israëliëse burgerrechten kan behouden.

Maar er is meer aan de hand op het vlak van demografiese projecten. Er vindt in bepaalde kringen in Israël een nogal bijzondere discussie plaats over een "radikale oplossing" voor het palestijnse probleem, waarbij het diplomatieke begrip "transfer" wordt gebezigd, terwijl het om ordinaire uitwijzingen gaat van bewoners uit de bezette gebieden naar andere arabiese landen. Deze voorstellen komen heus niet alleen uit rechts-extreme hoek, zoals bv. van rabbijn Kahane. De eerste die het idee lanceerde om de bezette gebieden te zuiveren van haar bewoners, was de gepensioneerde generaal Zeevi, directeur van het histories-ethnografies museum. Hij sprak dit voor het eerst uit op een openbare bijeenkomst in juli '87. Daarna werd deze stelling in het openbaar overgenomen door de onderminister van defensie, Dekel, van de Likoeid. En vervolgens door de vice-president van de Likoeid-Jongerenorganisatie, Cohen Adidov. En natuurlijk door leiders van extreem rechtse Hatehiya partij, zoals de heer Neeman.

Volgens opiniepeilingen zouden een groot aantal Israëliërs dit voorstel van "transfer" van Palestijnen toestemmen. Een onderzoek heeft aangetoond, dat 50,4% van de ondervraagden zich voor zo'n oplossing zouden uitspreken. Een andere opiniepeiling geeft aan, dat 31,5% het met zo'n oplossing eens is, terwijl 25,6% het nog niet weet. Aangesproken op deze onderzoeksresultaten zei minister-president Shamir, die zelf een internationale vredeskongres "een wreedheid" noemde: "Zo'n uitslag is toch helemaal niet erg; er moet toch plaats zijn voor verschillende meningen". En minister zonder portefeuille, Shapira van een kleine religieuze partij heeft weer z'n eigen voorstel voor de oplossing van "het demografiese probleem": "Geef iedere palestijnse arabier die in Israël woont \$20.000,- om te emigreren."

De 650.000 burgers van arabiese oorsprong vormen een belangrijke minderheidsgroepering in de israëliëse staat: 17% van de totale bevolking. De algemene staking die ze hebben gehouden op 27 december vorig jaar om te protesteren tegen de geweldadige repressie van de opstand en om hun solidariteit te tonen met hun broeders in de bezette gebieden, wekte de nodige verontrusting onder de rest van de bevolking op. Daar komt nog bij, dat het niet voor het eerst was, dat zij steun betuigden voor de nationale rechten van Palestijnen.

Sinds de eerste "Dag van de aarde" in '76, waar bij botsingen 6 doden vielen onder de arabiese Israëliërs, is deze dag ieder jaar opnieuw een goede gelegenheid voor een gemeenschappelijke demonstratie aan beide zijden van de "groene lijn". Het wegvagen van de grenzen tussen Israël en de Westbank in '67 heeft er trouwens toe bijgedragen om de onderlinge kontakten, die sinds de oprichting van de staat Israël in 1948 waren onderbroken, weer te hervatten. Daarnaast strijden de arabiese burgers in Israël voor gelijke rech-

ten als de joodse meerderheid, vanwie zij zich in geen geval willen afscheiden. "Wij vragen om gelijkheid" was dan ook hun slogan bij de algemene staking van 24 juni jl. Deze staking was de eerste in haar soort; zij was een protest tegen de feitelijke diskriminatie tussen twee groepen burgers. De arabieren in Israël mogen dan wel in het parlement zijn vertegenwoordigd, niemand van hen zit in de regering, niemand bij de Hoge Raad. Geen enkele directeur-generaal op een ministerie en geen arabiese ambassadeur. Ze worden

zelf uit de militaire dienst geweerd, behalve dan de Druzen.

De arabiese gemeenten in Israël hebben opvallend lagere gemeentebudgetten dan de joodse agglomeraties. De sociale uitkeringen aan hen zijn lager dan aan de overige burgers enz.

Bovendien zijn zij sinds een paar jaar het doelwit van extreem-rechtse groepen en het voorwerp van toenemende geweldadigheden onder de leus "Weg met de arabieren!" Het sterkst steekt het racisme de kop op, waar sprake is van "gemengde huwelijken" (die overigens niet veel voorkomen).

Desalniettemin is de positie van de arabies israëliëse burgers een sprookje in vergelijking met het lot van de Palestijnen in de bezette gebieden.

Hun levensstandaard is vreselijk laag gebleven, ondanks 'de zorg van de minister van defensie ter voorbereiding van onderhandelingen'. Het totale bruttonationaalprodukt van de Westbank en Gaza per hoofd van bevolking per jaar is slechts \$750,- tegenover \$5.200,- in Israël. De economie is volledig afhankelijk van die van Israël. Er wordt heel weinig geïnvesteerd: wil een Palestijn een bedrijfje beginnen, is daarvoor de goedkeuring van de israëliëse bezetter vereist. En die wil de ontwikkeling van een mogelijke infrastructuur voor een eventuele palestijnse staat in ieder geval verhinderen.

De belangrijkste palestijnse ondernemingen in de bezette gebieden, zoals de elektriciteitsmaatschappij van Jeruzalem, werd kort geleden voor een belangrijk deel stilgelegd. En sinds december '87 mag deze maatschappij in arabiese handen geen elektriciteit meer leveren aan de israëliëse wijken in Jeruzalem en aan joodse nederzettingen op de Westbank; die zijn sindsdien aangesloten op het nationale israëliëse elektriciteitsnet.

Ontwikkelingen in de bezette gebieden komen uitsluitend de joodse kolonisten ten goede; intussen is de hele Westbank en Gaza een bijna uitsluitend voor israëliëse producten gereserveerde markt. Bijna de gehele omvang van de voedsel- en kledingsector is in handen van vijf grote israëliëse ondernemingen. De jaarlijkse handel tussen Israël en de bezette gebieden laat voor de Israëliërs een positief saldo zien van meer dan 500 miljoen dollar (cijfers van '86).

Aan de ene kant staat er een bedrag van 188 miljoen dollar aan inkomsten uit verschillende vormen van belasting; aan de andere kant een bedrag van slechts 85 miljoen aan investeringen en subsidies; dit betekent dat de bezette gebieden direkt aan de staat Israël al zo'n slordige 103 miljoen dollar betalen. Daarbij moet dan nog worden toegevoegd de winst van de hele israëliëse economie, die kan rekenen op goedkope arbeidskrachten van ca. 20.000 palestijnse arbeiders, die bij gebrek aan werk ter plekke in Israël moeten gaan werken.

Als de Palestijnen nu massaal de straat op gaan - mannen, vrouwen, kinderen - om de strijd tegen de gewapende soldaten aan te binden, is dat een aanklacht aan de israëliëse bezetter en tevens uitdrukking van de desillusie over de houding van de arabiese wereld.

De oorlog tussen Iran en Irak verdringt de aandacht voor de palestijnse zaak. De slotverklaring van de topkonferentie in Aman heeft nogmaals onderstreept, dat de PLO de enige vertegenwoordiger van het palestijnse volk is. Maar het arabies israëliëse konflikt werd wel op de tweede plaats van de agenda gezet. Syrië en Jordanië hebben om uiteenlopende redenen geprobeerd de Palestijnen op hun plaats te wijzen. Jordanië had in samenwerking met israëliëse autoriteiten pro-jordaanse krachten in de bezette gebieden (die zeer geïsoleerd zijn) gemobiliseerd om in het openbaar hun trouw aan koning Hoessein te demonstrenen, en wel aan de vooravond van de topkonferentie.

Als reactie hierop hebben de palestijnse instellingen in de bezette gebieden ogenblikkelijk een tegen-demonstratie georganiseerd, waarbij zij hun onvoorwaardelijke steun aan de PLO betuigen. Onmiddellijk trad de israëliëse censuur in werking: het dagblad Al Fajr mocht een week lang niet meer worden verkocht.

Zoals alle gekolonialiseerde volken zijn de Palestijnen op de Westbank en in Gaza erg politiek bewust; zij zijn dan ook onmiddellijk de straat op gegaan. Ze willen aan de hele wereld hun bestaan in in herinnering roepen, omdat de pogingen om de palestijnse zaak te begraven steeds sterker worden.

PALESTIJS VOLK IN OPSTAND

Als lid van een Europese delegatie van studentenvertegenwoordigers bezocht ik 2 weken de bezette gebieden.

Kort maar indrukwekkend en schokkend.

De delegatie heeft een veelzijdig programma gevolgd waaronder bezoeken aan 4 vluchtelingenkampen, namelijk het Kalandia-kamp bij Ramallah, het Deheisheh-kamp bij Bethlehem, het Balata-kamp bij Nablus en het Jabaliya-kamp in de Gaza strook. De bedoeling van de delegatie was om bij deze bezoeken een indruk te krijgen van de situatie in de kampen, van de dagelijkse repressie, van de ervaringen van de mensen en van de organisaties van het onderwijs de gezondheidszorg, enz.

In al de kampen waren de verhalen en de ontmoetingen indrukwekkend. De bezochte huizen toonden kapotgeslagen televisies, radio's en andere apparatuur, stukke ramen, deuren, boilers en kasten.

De soldaten en de kolonisten vernielen niet alleen het meubilair, de mensen vertelden ons van verwondingen, bedreigingen, vernederingen en mishandelingen van oudere mensen en vrouwen die alleen met de kinderen thuis waren. Prakties altijd zijn het situaties van meerdere soldaten of kolonisten tegenover 1 of 2 Palestijnen.

Van een enigszins gelijke strijd is absoluut geen sprake. Hele families zijn midden in de nacht uit hun bedden gesleurd en in elkaar geslagen. Een familie bestaande uit ongeveer 15 mensen vertelde dat ze midden in de nacht werden verrast door soldaten die over de omheining waren geklommen en die meer dan de helft van de familie hebben afgetuigd. Wij bezochten de gewonden, een oudere man met veel pijnlijke plekken op zijn rug zodat hij moeilijk kon zitten, een man met een gebroken arm, 2 mannen met gebroken benen, 2 vrouwen met hoofdwonden, een baby die glas in het gezicht en in de mond had gekregen en nog wat blauwe plekken en andere lichte verwondingen bij andere familieleden. Als reden werd opgegeven dat ze Palestijnen waren en inwoners van het Jabaliya-kamp en dus een pak slaag verdienden. Dit soort bezoeken wordt niet alleen afgelegd door het leger, ook de kolonisten die bewapend en gedekt worden door het leger zijn van de partij. Vaak zijn de acties van het leger en de kolonisten niet makkelijk van elkaar te scheiden.

Als een lid van de familie ergens van wordt verdacht wordt vaak de hele familie of zelfs het hele kamp gestraft. Het verzegelen van kamers voor onbepaalde tijd, het opblazen van huizen, uitgaansverboden en intimidaties zijn veel gebruikte methoden. Evenals deportaties, arrestaties, huis- en stads-arresten, onteigeningen van land en water en administratieve detentie, wat inhoudt dat zonder enige vorm van proces iemand voor 6 maanden kan worden gearresteerd met eventuele verlenging. De kinderen in de kampen zijn een opvallende aanwezigheid, ze worden de generatie van de stenen genoemd en worden door het leger als een regelrechte bedreiging ervaren. Om de kinderen het stenen gooien te beletten worden er hoge hekken om de kampen gemaakt, uitgangen afgesloten en bewaakt en worden zelfs hele kleine kinderen bedreigd. In het Kalandia-kamp bij Ramallah vertelde een jongetje dat de soldaten met traangas hadden gegooid omdat ze een nationalistisch liedje hadden gezongen. Toen de 6-jarige de granaat had teruggegooid werd er geschoten.

Er werd ons een traangasgranaat getoond die in een volle kresche was gegooid. Traangas is heel gevaarlijk in afgesloten ruimten en dan met name voor kleine kinderen, zwangere vrouwen en oudere mensen. Een meisje in Gaza vertelde mij het volgende verhaal: bij een winkelstaking dwongen de soldaten een winkelier om zijn winkel te openen waarna ze hem in zijn winkel hebben opgesloten met een traangasgranaat. Volgens de buurman die hem naar het ziekenhuis had gebracht hadden de doktoren gezegd dat hij na 5 minuten dood zou zijn geweest.

Bij de organisaties van het onderwijs, de gezondheidszorg, vuilnisophaal etc. speelt de UNWRA een vrij belangrijke rol (United Nations Work and Relief Agency). Op dit moment ligt echter prakties alles stil, de scholen zijn gesloten. De medische klinieken zijn op dit moment echter 24 uur per dag bezig met het verlenen van eerste hulp aan gewonden van de opstand.

Ook in de ziekenhuizen die we hebben bezocht werd veel overgewerkt om de stroom van gewonden te kunnen verwerken.

Botbreuken, grote open wonden, stukgeschopte ingewanden, litten over de hele breedte van

de rug. Een meisje van 4 met grote brandwonden van kokend water, een man met een arm open tot het bot door een internationaal verboden dum-dum kogel. Een kogel die zich na iets te hebben geraakt splits in kleinere delen die ieder apart ontploffen. Oorspronkelijk bedoeld om grote dieren te doden. Van hogerhand wordt het gebruik van deze kogel ontkend.

Dat de ziekenhuizen nog voller hadden kunnen zijn komt door de angst van mensen om naar het ziekenhuis te gaan en daar te blijven. Ook in het ziekenhuis worden mensen gearresteerd en afgetuigd, we spraken een man die in het ziekenhuis werkte en in het ziekenhuis in zijn been is geschoten. Artsen bezoeken mensen thuis en red croscent klinieken verstrekken medicijnen en eerste hulp. De meeste gewonden die wij gesproken hebben waren thuis en niet in het ziekenhuis.

De bezoeken van de delegaties betroffen voor de rest vrouwenorganisaties, Al-Haq mensenrechtenorganisaties, Unie van Palestijnse schrijvers en auteurs, de algemene federaties van vakbonden in de West-Bank, studentenorganisaties en de Bir Zeit en Al Najah universiteiten en MAPAM (een zogenaamd progressieve Israëlische partij).

Wat opvalt is het tweeslachtige karakter van de opstand. Iedereen is trots, actief en vol moed om zelfbeschikking te krijgen. Maar er heerst ook een grote angst en neerslachtigheid. Er kan ieder moment iets gebeuren, het hele openbare leven is ontvriest, de scholen zijn gesloten, de winkels zijn dicht en er is de konstante aanwezigheid van de Israëlische terreur. De opstanden zijn sterk en hoopgevend maar ook bedreigend en konfrontierend.

De opstand is een teken van een volk dat het na 40 jaar onderdrukking en ontkenning niet meer pikt, ze zijn het zat. De verhalen de eenheid van de verschillende organisaties en de kracht van het verzet wijzen hier op. De steun aan de PLO is massaal en de PLO wordt unaniem als de enige wettelijke vertegenwoordiger van het Palestijnse volk gezien. De opstand zal doorgaan tot de Palestijnen hun rechten hebben gekregen en in vrijheid kunnen leven.

Emma Paul.

UIT ISRAËL!!!!!!

IRMA, of hoe werkt de anti-fascistische strijd in Denemarken!

Het krantenknipseltje in de vorige Zwarte was wel heel erg summier.

De grote Deense supermarkt-keten IRMA maakt bekend, dat zij niet langer meer Israëliëse produkten in haar winkels wil verkopen. Als reden voert zij aan:
-de klanten beginnen de produkten uit Israël te boycotten. Sinds december vorig jaar is de verkoop 30% gedaald.
-de leveringen vanuit Israël vinden sinds de opstand niet meer regelmatig plaats.
-een aktiegroep is nogal tekeer gegaan bij verschillende filialen van de firma.

Het zou teveel zijn om van het ANP te verwachten, dat het de verklaringen van die bewuste aktiegroep op de telex zou zetten (niemand is aan de werkelijke gebeurtenissen geïnteresseerd, toch?). Hier nu wat ons werd onthouden.

8 MAART-INTERNATIONALE DAG VAN DE VROUWENSTRIJD 'DIRECT ACTION'

Vandaag zijn we in Brugsen (DK) te keer gegaan, omdat ze nog steeds fruit en andere goederen uit Israël importeert jaarlijks voor een bedrag van 100 miljoen kronen (ca.30 milj. gulden). Het geld wordt door de zionistische hufters in Israël gebruikt om de onderdrukking van het palestijnse volk te financieren. Het oppressieapparaat is enorm en betekent de neutralisatie van het verzet doot moord, politieke gevangename van duizenden, marteling en afslachtingen. De vrouwen in de bezette gebieden vechten een harde strijd. Op het zelfde moment dat ze actief deelnemen in de revolutionaire strijd tegen imperialisme, dat is; de strijd voor het recht om te bestaan, hebben ze de grote verantwoordelijkheid voor het alledaagse leven van hun families in de vluchtelingenkampen onder extreem zware omstandigheden. Daarom is een vrij Palestina een eerste voorwaarde voor de totale vrouwenbevrijding.

Zaterdag, 27 februari.

De akties die vandaag in Kopenhagen tegen verschillende IRMA-winkels gevoerd zijn, zijn een praktische uitdrukking van solidariteit met het strijdende palestijnse volk.

De huidige opstand in het bezette Palestina toont aan, dat de palestijnse bevrijdingsstrijd na 40 jaar bezetting met onverminderde kracht doorgaat, ondanks het feit dat de staat Israël gedurende de gehele tijd haar macht door een goed ontwikkeld en zwaar repressieapparaat heeft behouden.

Het militarisme van Israël vermoordt dagelijks demonstrerende palestijnen en houdt meer dan 4000 politieke gevangenen geïsoleerd van het verzet. De officiële cijfers tonen aan dat in totaal 500.000 Palestijnen de weg van het israëliëse gevangenisstelsel doorlopen hebben, wat betekent, dat 1 op de 3 Palestijnen in de bezette gebieden minstens één keer in hun leven in de gevangenis heeft gezeten. Verder zijn er kinderen van zelfs 10 jaar oud die gevangen zijn genomen zijn, sommige in speciale kindergevangenis.

Hiernaast heeft de staat Israël een funktie in de imperialistische strategie van de kapitalistische wereld, een funktie die steeds belangrijker wordt; hierom moet solidariteit met de bevrijdingsstrijd van het palestijnse volk niet beperkt blijven tot passieve sympathie en een humanitair begrip, maar moet het zich ontwikkelen tot een gezamenlijke strijd tegen het imperialisme. Omdat de strijd tegen het imperialisme internationaal is, moet de basis van de praktische solidariteit in dit perspektief liggen.

Geen vrouwenstrijd zonder klassenstrijd

Solidariteit met de palestijnse vrouwen betekent voor ons hier te vechten. Het zijn de zelfde economische belangen die vrouwen onderdrukken, in Palestina en in Denemarken.

Daarom is de bevrijdingsstrijd gezamenlijk en internationaal.

Als we 8 maart serieus nemen als een dag van strijd, dan betekent dat in de praktijk te vechten op de plaats waar je bent. Vrijheid is niet iets dat ons op een zilveren schotel gepresenteerd zal worden. Het is duidelijk dat de politici, smeris, rechters, financiële speculanten, modekoninginnen, huiszwendelaars, pornodealers, werkgevers en andere mannen met macht (grappig hoe mannen en macht altijd met elkaar samenhangen). Macht wordt nooit vrijwillig afgestaan of stopt zijn cyniese uitbuiting van mensen. Vrijheid is niet iets dat je hebt - het is iets dat je neemt.

VOOR JE KOOPT.

In Zuid-Afrika en Centraal-Amerika vechten de bevrijdingsbewegingen tegen fascistiese regimes, die hun posities met behulp van door Israël geproduceerde wapens kunnen behouden en wiens counter-insurgency gebaseerd is op militaire strategieën van Israël, dat zijn ervaringen die ze hebben opgedaan bij de onderdrukking van het palestijnse volk door kan geven.

Israëls eigen ekonomie is een oorlogsekonomie, waarbij 1/3 van het nationale budget gebruikt wordt om de rechten van de Palestijnen en hun bevrijdingsstrijd te nihileren. De staat Israël is in staat deze militaire agressie in stand te houden dank zij haar positie als de grootste ontvanger van het totale bedrag dat wereldwijd aan ontwikkelingshulp wordt uitgegeven, evenals haar uitgebreide handel met de VS en de EG, inclusief Denemarken.

Denemarken ondersteunt de militaire zionistische diktatuur in Palestina door de import van israëliëse goederen tot een bedrag van 70 miljard kronen (f.20 miljard). Groente en fruit beslaan ruim de helft van dit bedrag en daarom zijn de akties van vandaag gericht op IRMA, omdat IRMA via de FDB een substantieel deel van deze import voor haar rekening neemt.

Solidariteit is verzet hier tegen zionisme en imperialisme!

We sturen het palestijnse volk alle liefde, kracht en moed om de strijd voort te zetten!

"Anti-zionist action group"

Solidariteit is je hier verzetten tegen zionisme en imperialisme!
Een warme en revolutionaire groet aan alle strijdende vrouwen in de hele wereld:

Long-fingered Loa,
Unrestrainable Ulrike,
Hasty Helle,
Sly Susanne,
Naughty Nina,
Violent Vera,
Shameless Sita,
Voluminous Vulgerda,
Enormous Erna,
Angry Anne,
Galvanic Gurli,
Red Rosa,
Militant Mona,
Armed Anita,
Blac Benta,
Sexy Suzy,
Cynical Carla and
Raging Rita

The unknown perpetrators

WIE DIT LEEST IS GEK

Het wegloophuis tegen psychiatrie biedt plaats aan zeven á acht personen die weg zijn gelopen uit een psychiatrische inrichting. De meeste mensen die bij ons komen zijn gedwongen opgenomen met een R.M. (rechtelijke machtiging) of een I.B.S. (in bewaring stelling). Dit houdt in dat de psychiatrie alles kan doen met mensen die gedwongen opgenomen zijn bijvoorbeeld gedwongen medicatie, isoleren, "behandelingsplannen" opstellen en dat degene die "opgenomen" is daar totaal niets over heeft te zeggen.

Als mensen bij ons aankloppen krijgen ze een eigen kamer, de sleutel van het huis en kunnen ze in principe alles weer doen waar ze zin in hebben. Met elkaar draaien ze het huishouden. De vrijwilligers zijn van 12.00 tot 19.00 uur aanwezig om de bewoners/sters te ondersteunen met praktische zaken zoals machtiging aanvragen, sociale-dienst regelen, ziektefondsen en woonruimte te zoeken. Tevens kunnen de bewoners/sters bij ons aankloppen voor persoonlijke gesprekken maar we gaan niet therapeutisch met bewoners om en proberen mensen constant op hun eigen verantwoordelijkheid te wijzen, iets wat niet mee valt omdat juist deze verantwoordelijkheid in de inrichting helemaal is verdwenen. Vele mensen zijn zo gehospitaliseerd dat ze totaal niet voor hun zelf kunnen zorgen de eenvoudigste dingen als koken, boodschappen doen is een zware klus, zowel de andere bewoners als de vrijwilligers bege-

leiden hun hierin.

Een groot probleem is ook dat de meesten met een waanzinnige medicijn-verslaving bij ons binnen komen, wij raden dan altijd aan om dit samen met onze huisarts af te bouwen.

De bewoners/sters kunnen ongeveer 3 maanden blijven (er worden vaak uitzonderingen gemaakt) en moeten vaak ontzettend aan hun vrijheid wennen, vaak zijn ze in het begin ontzettend onderdanig omdat ze verpleging gewend zijn, wij proberen echter zo gelijkwaardig mogelijk met bewoners/sters om te gaan. Als bewoners/sters weer een nieuw leven proberen op willen bouwen worden ze vaak ontzettend tegengewerkt door familie, vrienden en huisbazen. Omdat ze in een inrichting hebben gezeten blijft de omgeving hun zien als gek, het is dus heel moeilijk om onder dit stempel uit te komen ook al doe je nog zo je best. Hoewel we door de jaren heen steeds meer ideologie hebben ingeleverd om de voortgang en het onderhoud van het project te waarborgen is de combinatie van opvang en kritiek de kern van het wegloophuis bestaan gebleven.

Dit bestaan is er niet eenvoudiger opgeworden; de druk op de samenleving is onder de rechts-christelijke coalitie toegenomen.

Absurde bezuinigingen in de gezondheidszorg, onderwijs en de sociaal-culturele voorzieningen versterken de tendens dat meer mensen naar de rand van de maatschappij worden gedreven. Voor een hele grote groep mensen worden belangrijke gebieden van de samenleving minder toegankelijk, scholing, cultuur, gezondheidszorg werk en hun actieve deelname neemt af. Samen met het lossen worden van (traditionele) sociale verbanden zorgt dit verschijnsel voor de legitimering van grotere overheidscontrole. Meer politie, meer gevangenis des noods met

z'n tweeën in de cel, meer sociale rechercheurs, meer schending van het eigen domein.

Voor het eerst sinds de tweede wereldoorlog lijkt een indentificatieplicht te worden ingevoerd, de technologie breidt zich tamelijk ongecontroleerd uit, buitenlanders werklozen, bijstandsmoeders en andere risicogroepen worden ver-gaand in de gaten gehouden.

De Geestelijk Gezondheids Zorg speelt hierin eveneens een rol die ondanks taakstellingen, ombuigingen en reorganisaties niet aan betekenis heeft ingeboet. Integendeel de GGZ is hevig in beweging en dat laat de samenleving niet onberoerd.

In het kader van een grootscheepse herstructurering worden de Algemene Psychiatrische Ziekenhuizen in een regionaal netwerk geplaatst. Hierin dient met andere GGZ instellingen te worden samengewerkt binnen een vastgesteld verzorgingsgebied.

In de nota GGZ (1984) worden beleidslijnen uitgezet die gericht zijn op een opname en capaciteiten vermindering die een zekere de-institutionalisering doen vermoeden. Bij nadere inspectie blijkt echter het omgekeerde bijv. project in bijlmer Rijperland -alleen voor chronische patiënten die uitbehandeld zijn kost heel veel geld in de inrichting, de Bijlmer is goedkoper, niemand wil daar wonen veel flats staan leeg. Ook ligt het mooi afgelegen.

In dit nieuwe model blijft de onder andere door het weg loop huis bekritiseerde centrale positie (financieel als duurste voorziening, wettelijk en structureel als mogelijkheid voor gedwongen opname als bewaar, bewaak en beschermplaats voor de onbehandelbaren) van de APZ gehandhaafd:

-bewoners blijven ingeschreven bij santpoort.

-krijgen net als in de inrichting een zakgeldregeling de rest van uitkering gaat naar de inrichting. -verplegers aanwezig voor medicijnen.

Het gevolg is dat ze nog meer geïsoleerd zijn omdat ze geen geld hebben en de buurt reageert ook negatief.

Het APZ fungeert ook als centrum waar met regels vanuit de overheid op medische gronden bepaald wordt wat wel en niet normaal is.

De zogenaamde veranderingen in de psychiatrie houdt alleen maar in een administratief-burecratisch verschuiven van de middelen

die andere organisatie modellen nodig maakt en nieuwe vormen van zorg en controle schept.

Goedkoper is het wel, bezuinigen is tenslotte een voorname drijfveer achter de herstructurering. De dure specialistische intramurale hulp dient gedeeltelijk te worden vervangen door goedkope eenvoudige eerste of tweede lijnshulp.

Eerste lijn: eerste zorg die primair door de huisarts wordt gegeven.

Tweede lijn: Onderzoek, opname in een ziekenhuis, Riaggs of verpleegtehuis (tijdelijk).

Derde lijn: inrichting enz.

Vandaar de vreemde opdeling in psycho-sociale (lichte) problematiek en psychische (zware) problematiek die respectievelijk in de eerste en tweede lijn moeten worden behandeld.

Een gevolg hiervan is dat nu ook in de toch al vertherapeu-

tische eerste lijn, GGZ functionarissen worden opgesteld die de toenemende vraag om hulp moeten reguleren.

Deze nieuwe stap zal zeer zeker de vraag doen toenemen en nog meer mensen onder de hoede van de GGZ stellen.

Ons inziens is dit illustratief voor de subtiele opdringing van geestelijke gezondheidszorg aan de leefwereld van de mensen. Patiëntenvorming vind steeds vroeger plaats, professionele interventie steeds vanzelfsprekender.

In de tweede lijn schieten de Riaggs in vrijwel alles tekort waar ze voor staan. (lange wachtlijsten, gemotiveerde-niet gemotiveerde cliënten, doorverwijzing naar inrichting)

Er bestaat een selectiviteit ten gunste van de beter gemotiveerde cliënten, er wordt te snel en te vroeg doorverwezen naar de derde lijn.

Klasse en sexe verschillen worden genegeerd, nazorg is niet of nauwelijks aanwezig, en preventie komt al helemaal niet van de grond.

De (volgens iedereen toegenomen) geestelijke problematiek wordt praktisch niet in een sociaal-culturele kontekst geplaatst maar als het ware het een infectie van epidemische omvang gedefinieerd. Een ziekte die voorkomen opgespoord en bestreden dient te worden. De overheid laat hiertoe de zogenaamde risicogroepen vaststellen die in de eerste lijn geïdentificeerd worden.

De tweede lijn moet vervolgens de specifieke kenmerken van deze minderheden bepalen, werkloze buitenlanders, bijstandsmoeders of randgroepjongeren zijn hier een voorbeeld van.

De risicogroepen zijn zo blijkt steeds weer samengesteld uit mensen die er andere denkbeelden, leefwijze of idealen op na houden. Ze vormen een risico voor de norm, voor het normale, voor de orde.

Ook hier fungeert de GGZ als een koloniserende instantie die de uiteenlopende maatschappelijke problemen beroepsmatig exploiteert en onder controle brengt. Door afwijkend gedrag te zien als een ziekte die biologisch van aard is, dus behandeld moet worden door een groep zogenaamde deskundigen, bevorderen zij zo de discriminatie van bevolkingsgroepen.

Op een klinische benadering van mensen in levensmoeilijkheden bestaat al lange tijd kritiek, zowel uit wetenschappelijke als maatschappelijke hoek.

De concepten van de pathologie werken individualiserend en staan een uitwerking van een meer sociale benadering in de weg. De defeniëring van geestelijke gezondheidsproblemen in termen van gebrek, ziekte, tekortkoming of afwijking heeft sterk onderdrukkende aspecten en is eerder op aanpassing gericht dan op verandering of op-

heffing van sociale ongelijkheid. De oppervlakkige veranderingen in de GGZ laten zien hoe star de machtsverhoudingen zijn.

De sociale morele macht die de psychiater wordt toegeschreven vanwege haar/zijn deskundigheid berust nog steeds op het moraliseren en het in het gareel houden van mensen die anders dus bedreigend zijn. Wat is psychiatrische deskundigheid anders dan een brouwsel van wat cognitieve inzichten, indentiteitsmodellen en normatieve uitgangspunten voortvloeiend uit morele en politieke ordening. Niemand kan beweren dat een psychiatrisch oordeel onpartijdig, waardevrij of objectief is.

Wie mag menselijk gedrag beoordelen, wie mag aan mensen verstrekkende voorschriften geven over hoe zich te voelen, te denken, te gedragen?

Het is zeer verontrustend dat steeds meer instellingen zich opwerpen als het antwoord op deze vraag en bevoegdheid en deskundigheid op eisen om over het mentale te beschikken.

Vanuit overheid: leger, onderwijs, politie, justitie, GGZ, enz. Vanuit de particuliere sector: media, bedrijven, onderwijs, reclame, enz.

Worden conflictueuze situaties al snel geproblematiseerd.

Met therapeutische precisie komen de professionals tussen beide.

Aan de ene kant doet dat mischien het onderscheid tussen gek en normaal vervagen aan de andere kant ontstaat een samenleving die met psy-technieken gereguleerd wordt, tot op het niveau van onze dromen.

Waar de manipulatie de vorm van psychiatrische inrichtingen heeft zijn er weglouphuizen (WLH) opgericht als tijdelijke vluchtplaats. Dat we om deze asiel-functie gesubsidieerd worden maakt deel uit van een soort gelijke beheerslogica:

WLH houden de gekken van de straat, werken aanvullend en bevestigend t.a.v. het officiële circuit en ze zijn bovendien zeer goedkoop. Tegerlijkertijd echter dragen ze een niet te subsidiërende mogelijkheid in zich, nieuwe omgangsvormen te ontwikkelen nieuwe ervaringen op te doen en als kritische en sociaal verband te werken met elkaar.

Het weglouphuis heeft vele stormen doorstaan onderling veel discussie, twijfel, teleurstelling en onmacht maar ook een hoop plezier het kost altijd een hoop moeite om de politieke positie van het WLH te beargumenten.

Maar onze optie is nog niet versleten namelijk opheffing van inrichtingen, een maatschappij zonder gekkenhuis of nog liever de maatschappij een groot gekkenhuis.

DEN HAAG
PRINSEGRACHT 8

Donderdag 24 maart: Solidariteitsavond voor het Palestijnse volk in opstand. Met tentoonstelling van muziek en kleine hapjes. Sprekersters: PLO-vertegenwoordiger/ Journaliste uit bezet gebied/ Nederlands Palestina Komitee met aansluitend diskussie. Aanvang 19.30 uur.

AMSTERDAM

DE 'WILDE ROOS', (VROUWEN-AXIE EN AKTIVITEITENCENTRUM, HAARLEMMEERSTRAAT 95)

Zondag 20 maart: Een anti-psychiatrieavond met de 'Helse Hex' / het weglouphuis/ video/ Diskussie/ Poëzie en Info. Het begint om 20.00 uur.

LEIDEN

BREESTRAAT 19 tel.071- 130983
zaterdag 2 april: The Incredible Softies & Bintje & Co
Aanvang bands 10.00uur. Entree is nog niet helemaal zeker, maar ong. 2 piek.

AMSTERDAM

ROTHAANHUIS, ROZENGRACHT 133

Zaterdag 19 maart 19.30: "Samen tegen alle vormen van racisme". Toespraken ANC, PLO, een vluchteling en iemand van de Koerdische vereniging.

HOORN

19 maart 13.00 uur:

Recht voor vluchtelingen, voor menswaardige behandeling en tegen Nederlands asielbeleid. Demo, picket, tocht en kranslegging. Tocht van station Hoornstad naar de Krententuin gevangenis voor vluchtelingen.

Info: Aktie Recht voor Vluchtelingen Gasthuisstraat
19 Heerlen tel: 045-711980.

DEN HAAG

19 t/m 24 maart: Tentoonstelling over "Starwars" in de Lukaskerk, Om en Bij 2.

Dagelijks van 14.00 tot 16.00uur
Aanleiding tot het houden van de tentoonstelling is het feit dat het op 23 maart precies 5 jaar geleden is dat president Reagan z'n plannen lanceerde voor Starwars, een super-kostbaar systeem van ruimtewapens. De ontwikkeling van dit zogeheten Strategisch Defensie Initiatief (SDI) is inmiddels in volle gang. Het is één van de grootste obstakels op de weg naar verdere kernontwapening. De tentoonstelling wordt georganiseerd door het Haags Vredes Platform en het Komitee Stop Starwars. Ter gelegenheid van "5 jaar Starwars" organiseren zij bovendien op 23 maart van 12 tot 14 uur een demonstratieve picket voor het TNO-hoofdkantoor, Juliana van Stolberglaan 148, in verband met de deelname van TNO en de Nederlandse regering aan Starwars.

DEN HAAG

**CONGRESBOUW, CHURCHILL-
PLEIN 10**

Dinsdag 29 maart 15 tot 17.30 uur: PLO dag ter herdenking van de dag van het land. Schilderijtentoonstelling van een Palestijnse kunstenaar (Jamal Khemais)/ De film "Does the Cactus have a thorn?" van Rachel Mizrahi en Gilles Dinnemartin gevolgd door een diskussie met Mrs. Rachel Mizrahi/ Receptie.

DELFT

**VROUWENHUIS, MARIA GOUWE-
LOOSPOORT 38**

Elke laatste zondagmiddag van de maand: ZONDAGMIDDAGSALON
Aktuele en culturele onderwerpen. Het thema van 27 maart is "Vluchtelingen". Beleidswijzigingen, beeldvormingen door de media en de nieuwe opvangcentra zullen aan de orde komen. Gastsprekers:
- Hilde van Asperen (advocate)
- Vicky (vluchteling uit Zaïre)
- Anja Langenhuis (ex-VVN)
Salon open vanaf 14.30

ARNHEM

SPOORWEGSTRAAT 35a

21 maart van 12.00uur tot 17.00uur opening van alternatieve bieb 'ONGEBONDEN'.

WAGENINGEN

CAFE DE OVERKANT:

Zondag 20 maart, 16.00 uur: Video 'Broken Rainbow', over het protest van de Navajo en de Hopi indianen tegen hun gedwongen verhuizing. De film kreeg in 1985 een Oscar voor de beste documentaire.

Woensdag 23 maart: Benefiet met band. Opbrengst van de avond is bestemd om het indianen verzet te ondersteunen. De Crow-clan in de Yukon Territory in Noord Canada vraagt om steun voor de aankoop van een vrachtwagen, waarmee ze economisch onafhankelijk kunnen blijven van de overheid.

DEN HAAG

ZAAL 4 BUITENOM 214

Maandag 21 maart vrouwenfilmavond. 20.15 uur: De stilte rond Christine M (ovb)
22.00 uur: Sans toit ni loi.
Toegang f3,-.